
LETO XXV.

JUNIJ 1976

Registered at the G.P.O. Melbourne, for transmission by post as a periodical, Category A

NAROČI IN BERI !

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda (1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO (izjava prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena \$1.—.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Dokumentarna poročila očitvecev zbral Tomaž Kovač. — Cena en dolar.

SVOBODA V RAZVALINAH — (Grčarice, Turjak, Kočevje) — Cena \$2.—.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Cena vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga dokumentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena vsake knjige \$2.—.

REVOLUCIJA POD KRIMOM. — Dogodke opisuje pokojni izžanski župnik Janez Klemenčič, Ciril Miklavc in dr. Filip Žakelj, Argentina. — Cena \$2.—.

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj 1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$3.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh virov trezno prebirati in presoјati, četudi domovina te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

Precej teh knjig mi je že pošlo in že dolgo čakam, da pridejo nove pošiljke. A naročila vseeno sprejemam. Tiste, ki na knjige že dolgo čakajo, pa prosim potrpljenja. Zastoj ni moja krivda.

LJUDJE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod peresa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med in po vojni) — Cena vseh treh delov brez poštnine je \$7.—.

GLEJTE, ŽE SONCE ZAHAJA (Pisatelj Franc Sodja CM lepo osvetli starost). Cena \$2.— in \$3.— (v platno vezana).

MOJA RAST (Pokojni gimnazijski ravnatelj Ivan Dolenc jo je napisal v trpljenju preganjanj) — Cena \$3.—.

BUTARA (zbirka novel in črtic Franceta Kunstlja) — cena \$3.00.

LJUDJE IZ OLŠNICE (Prekmurske črtice Franka Bükviča) — cena \$3.00.

JOŽE PETKOVŠEK (slikarjeva življenjepisna povest izpod peresa Marjana Marolta) — cena \$3.00.

UKRADLI STE MI SRCE (življenjepis sv. Janeza Bosca) — cena \$1.75.

SVETNIK IN NJEGOV DEMON (življenjepis sv. Janeza Viancja) — cena \$1.80.

NAŠE ŽIVLJENJE (Vzgojna knjiga dr. Rudolfa Rianželiča) — Cena \$4.— (v platno vezana).

V ZNAMENJU ČLOVEKA (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50

STARA IN NOVA PODOBA DRUŽINE (Dr. Anton Trstenjak) — cena \$1.50.

ZAKONCA — SE POZNATA? (Vital Vider) — cena \$1.00.

KO SE POROČATA — LJUBEZEN IN SEKS (Dr. Stefan Steiner) — cena \$1.50.

SKRIVNOST VERE — cena \$1.00.

TRPLJENJE KRISTUSOVO UTRDI ME — cena \$1.50.

*

V zalogi imamo tudi stenski sliki **MARIJE POMAĞAJ** in pa **SVETOGORSKE MATERE BOŽJE** v barvah. Cena vsake je s poštnino vred dva dolarja. Ena kot druga bi bila lep okras izseljenskega doma.

MISLI

(THOUGHTS) — INFORMATIVNI MESEČNIK
ZA VERSKO IN KULTURNO ŽIVLJENJE SLOVENCEV V AVSTRALIJI
USTANOVLJEN LETA 1952 — Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja: Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.,
19 A'Beckett Street, KEW, Victoria, 3101 — Tel.: 86 7787

Naslov MISLI: P.O. Box 197, KEW, Victoria, 3101

Rokopisov ne vračamo. Dopisov brez podpisa uradništvo ne sprejema.

Letna naročnina \$4.00 se plačuje vnaprej (izven Avstralije \$6.00, letalsko s posebnim dogovorom)

Tiska: Polyprint Pty. Ltd., 7a Railway Place, Richmond, Victoria, 3121

Jubilejno spričevalo

PISATELJ KAREL MAUSER v enem svojih člankov v "Ameriški domovini" (27. febr. letos) omenja lističe in revije po nesvobodnih deželah,

... ki bi imeli toliko povedati in potožiti, (pa) te možnosti nimajo. Prav tisti, ki na vsa usta oznanjajo veliko svobodo, jim ne dovolijo odpreti ust. Samo hlipanje jim še pustijo in še tisto le dotlej, dokler se jim zdi, da morajo pred svobodnim svetom kazati vsaj malce spodoben obraz...

Ta tisk je usužnjen in prisiljen "skozi viharje ideoloških nasprotij iti s sklonjeno glavo", kot pravi Mauser: da more povedati "vsaj še nekaj čiste resnice", mora "sprejemati ukaze (tistih), ki dele svobodo in papir". Dalje govori Mauser o listih v svobodnem svetu,

... ki jim svobodnega izražanja nihče niti ne krati niti ne stiska. Pa se zdi, da so poklicani za posebno pot čudnega kompromisarstva, ki diši po lagodnosti in mirnemu sožitju. Kakor ladje z mnogimi prapori so, za različne prilike različne zastave, za različna pristanišča različna gesla...

Potem pa se Mauser dotakne v članku tudi naših MISLI. Takole pravi mimogrede o njih:

... Pred dnevi sem z ljubeznijo in spoštovanjem prelistaval dve slovenski reviji, ki letos obhajata 25-letnico svojega življenja: "Našo luč", ki jo izdaja Družba sv. Mohorja v Celovcu in je mesečnik za Slovence na tujem, in avstralske "Misli", ki jih izdajajo slovenski frančiškani za Slovence v Avstraliji. Dve katoliški reviji, ki sta ohranili ravno pot in ohranili pogum povedati in izpričevati resnico brez ozira na težave, ki jih ta pogum tolikokrat prinese.

Mislim, da je prav, da jim svobodna slovenska skupnost (...) izreče spoštovanje in se jim zahvali za misli in luč.

Svobodne misli in svobodna luč sta namreč najmočnejše poroštvo za svobodo posameznega človeka, narodov in človeštva. Kadar režimi skušajo to luč ugasniti in te misli prisiliti v svoje kalupe, tedaj se pričinja eden najbolj ostudnih grehov, ki se v tem bednem desetletju tega stoletja tako strašno širi — posiljevanje duha.

Postaja greh tega stoletja ...

Lepšega spričevala naše MISLI ne bi mogle dobiti. V svobodi so pred 25-imi leti zaživele, svobodno so oznanjale resnico in hočejo biti njen glasnik tudi v bodoče. Živimo v dobi, ko sta laž in zavajanje zelo poceni. Skrivata se za "domovinsko ljubeznijo", izrabljata razne "mirovne akcije" in "kulturne izmenjave" — še "protokola", pa svetega pisma in božjega nauka se poslužita, če tako godi. Kaj bi dali nekateri, da bi se tudi MISLI obrnile po novem vetru, prepustile preteklost in spomin na tisoče nedolžnih žrtev zlagani domači zgodovini ter začele oznanjati "svobodo", ali pa vsaj postati mutec! Res, najlažje bi se bilo prodati ter sprejeti moderni "dialog", ki pa je monolog ene same možnosti — pritrjevanja in kimanja. A potem bi ne bile več "božje in človeške MISLI", temveč navadna nunja, ki briše resnico izpred oči bralcev.

Urednik

L. XXV — JUNIJ 1976 — ŠT. 6

VSEBINA:

Jubilejno spričevalo	— Urednik — stran 161
"Prositate Gospoda žetve ..."	— stran 162
Predolga jesen (pesem)	— Vladimir Kos — stran 163
Ne smemo usahniti!	— Zorko Simčič — stran 164
Zamajalo se je ...	— stran 165
Moj novi kaplan	— Giovanni Cavigli — stran 167
In vendar — nekoč bo! (pesem)	— Zorko Simčič — stran 169
Misijonar se je poslovil ...	(† P. S. Poderžaj) — stran 170
Slovence sva zastopali	— stran 171
N. Čargo-L. Premrl	— stran 172
P. Bazilij tipka ...	— stran 174
Izpod Triglava	— stran 174
Spet se bomo srečali!	— P. Stanko — stran 175
V času obiskanja ...	— stran 176
Izpod sydneyjskih stolpov	— p. Valerijan — stran 178
Sydneyska materinska proslava	— Sr. Miriam — stran 180
Večna vez (povest-nadaljevanje)	— Karel Mauser — stran 181
Vse stori napak ...	— stran 181
Naše nabirke	— stran 182
Ljubezen za ljubezen	— Uršulinka — stran 183
Adelaidski odmevi	— p. Filip — stran 184
Junijske misli	— stran 185
Z vseh vetrov	— stran 186
Kotiček naših malih	— stran 188
Križem avstralske Slovenije	— stran 189

“Prositate Gospoda žetve...”

JUNIJ je mesec posvečevanja novih mašnikov. S tem ni rečeno, da škofje ne posvečajo tudi drugi čas in ob drugih prilikah, a praznik svetih apostolov Petra in Pavla je že stoletja središče teh vsakoletnih veličastnih obredov. Kot uvod lepo služi praznik spomina Rešnjega Telesa, saj je prav ta skrivnost z duhovništvom v najtesnejši zvezi: po božjih načrtih brez duhovnika tudi ni božjega Kruha med nami.

Cerkev nas redno spodbuja, da molimo za poklice, saj je že Jezus sam povedal, da si moramo božjih delavcev izprositi. Sleherni poklic v Cerkvi je milost, je božji dar — brez molitve ga Bog ne naklanja. Tragika današnjega sveta je prav v tem, da ne moli več. S tem se vedno bolj oddaljuje od Boga, v mnogih šibkih peša vera, kriza poklicev je občutna...

Tu je nekaj lepih misli za nas vse. Vzete so iz besed papeža Pavla VI, ki jih je naslovil na vse božje ljudstvo na nedeljo dobrega Pastirja, ko posebej molimo za duhovniške in redovniške poklice. V uvodu pove, da “govori o zadevi, ki je za Cerkev bistvenega pomena in odločilna za njeno nadaljne življenje”. Takole govori dalje:

Imamo še druge ovce... tudi te moram pripeljati in poslušale bodo moj glas (Jan 10,16). S svetim Pavlom se lahko vprašujemo: Le kako bodo poslušale, če ni oznanjevalcev, pridigarjev, evangelizatorjev? (prim. Rim 10, 14-15). Med nami je vedno navzoč glas Jezusa, božje Besede, žive Očetove Besede. Toda eden izmed misterijev Cerkve je to, da so nam potrebni tudi možje in žene, ki bodo to besedo sprejeli, jo ponavljali, posredovali in širili naprej ter si prizadevali, da bo zvenela v vsakem rodu in na vseh krajih sveta. Jezus nam je zgled: “Hodil je od mesta do mesta in od vasi do vasi ter je učil in oznanjal božje kraljestvo” (Lk 8,1). Kristus je bil torej prvi in glavni evangelizator. Ko je odšel s sveta, je hotel, da njegov evangelij in njegove besede ostanejo vedno med nami: “Nebo in zemlja bosta presla, moje besede

pa ne bodo prešle” (Mt 24,35). Hotel je, naj bi cloveštvo tudi še naprej poslušalo njegov glas: “Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu” (Mt 16,15). V ta namen si je zbral novo božje ljudstvo in si ga privzel za orodje odrešenja vseh ljudi ter ga posiljal v svet kot sol zemlje in luč sveta.

Zato je vsa Cerkev misijonska in zato je oznanjevanje božje besede ena izmed temeljnih dolžnosti vsega božjega ljudstva.

Sedaj, bratje in sestre, razmišljajmo skupno! Znamo je, da imamo v Cerkvi eno samo poslanstvo, različne pa so službe in dolžnosti. Imamo torej različne poklice. “Različni so darovi, isti pa je Duh. In različne so službe, isti pa je Gospod. In različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh. Slehernemu se razodetje Duha daje v korist.” V tej različnosti poklicev izstopa na najbolj očiten način poslanstvo duhovnika, ki je vtakano v samo srce evangelizacije. Kaj je duhovnik? Z zakramentom svetega reda se duhovniki posvečujejo za oznanjevanje evangelija. Kot sodelavci službe edinega Srednika Kristusa vsem oznanjajo božjo besedo..., verujejo, kar učijo, in živijo po tem, kar učijo. Kot sodelavci škofov morajo posvečevati in voditi brate v veri, ki so jo bili oznanili. Posebno mesto v tej različnosti poklicev imajo tudi diakoni. Posvečujejo se za službo božje besede...

V tej različnosti služb imajo svoje posebno mesto tudi osebe, ki so posvečene z redovnimi zaobljubami. Posvetiti se v redovnem poklicu pomeni, da damo svoje življenje v službo evangelija, in to pogosto na najbolj izpostavljenem mestu; da oznanjamo verodostojnost evangeljskega sporočila z mnogovrstnimi deli ljubezni in s pričevanjem krščanske svetosti.

Ne smemo pa pozabiti tudi laikov, ki so poklicani, da sodelujejo s svojimi pastirji v službi cerkvenega občestva, ko opravljajo različne službe v skladu z milostmi in darovi, katere jim je Gospod podelil. Tako sodelujejo pri poslanstvu evangelizacije. Pozabiti ne smemo tudi tistih, ki so kot duhovniki, diakoni, redovniki ali laiki v službi neposrednega oznanjevanja evangelija kot misijonarji v zelo zahtevnih življenjskih okoliščinah.

Zato pa sinovi in hčere, molimo skupno!...

Pred nami se odpira toliko poti. Vemo pa, da bodo ta pota ostala zapuščena, če se ne bo nihče odločil, da bi stopil nanje. Dobro vemo, da odločitev ni odvisna samo od svobodne izbire. Potrebna je milost, ki kliče, razsvetljuje in spodbuja. Prav zato moramo moliti k svojemu Gospodu: Gospod, prosim te, da tudi še naprej blagoslavljaš in bogatiš svojo Cerkev z darom

svojih poklicev. Daj, da bodo mnogi zaslišali tvoje povabilo, se oklenili tvojega klica ter še naprej velikodušno in zvesto razveseljevali tvojo Cerkev.

Današnji čas noče žrtev, zato tudi duhovniškemu poklicu ni naklonjen. Mnogo mest je izpraznjenih: eni jih zapuščajo v starostni utrujenosti in s smrtjo, drugi v žalostnem in varljivem iskanju lažjega — novih in gorečih delavcev pa ni lahko dobiti. Brez molitve gotovo ne. Zato je skrb papeža Pavla VI. razumljiva in njegova očetovska prošnja za molitev vredna našega odmeva. Poudarjanje "različnih služb v cerkvenem občestvu" pa naj nam da razmišljati,

kaj kot člani Cerkve lahko sami storimo v pomoč duhovniku pri širjenju božjega oznanila. Tudi mi bi morali biti v Cerkvu živi udje, vneti sodelavci — ne le udje, ki samo prejemajo in mislijo samo nase. Novi časi zahtevajo novih prijemov. Brez iskrenega sodelovanja bomo kmalu mrtev listič, ki ga veter slej ko prej odnese z drevesa. Samo v veri, ki je res del našega življenja, bomo mogli vztrajati v modernih viharjih — obenem pa tudi znali zares iz srca ceniti vse, kar nam po Cerkvu nudi Jezus Kristus. Njegov zveličavni nauk ni nekaj preživetelega in zastarelega — pač pa mi lahko ostanemo ali postanemo otrdeli, nedelavni in neporabni člani božjega ljudstva.

PREDOLGA JESEN

Pesem o pomanjkanju duhovnikov — in pevec upa, da se mu bo kdo pridružil v molitvi za božje klice v ubogo, plemenito človeško srce.

"To je moja Kri. Moje to Telo", si rekel.

Tebe vse stvari ubogajo — Besedo.

Žito valovi,

grozdje s trt visi

in čaka

vso jesen

duhovnikovega koraka.

Pesem zadnjih ptic.

Pesem, ki se več ne vrne.

Vetra divji klic

se mota v poljsko trnje.

Jaz pa tvegam smeh s staro leščerbo molitve.

Zdaj, ko ni več zvezd, se up skoz trs svetlika.

Včasih v dolg večer

z borov krokarji zastokajo.

Nič ne vedo za drobno pot skoz trsje.

Pot pod leščerbo,

z žarki upanja molitve.

Da sam naš Gospod

divjine ne preide.

VLADIMIR KOS, Tokio, Japonska

Ne smemo usahniti!

Argentinski Slovenci obhajajo sleherno leto kot svoj narodni praznik **SLO-
VENSKI DAN** s celodnevним bogatim sporedom: skupno sveto mašo in raznimi prireditvami. Letos na belo nedeljo so ga praznovali že enainvajsetič. Tu je v izveščku nekaj misli iz slavnostnega govora pisatelja **ZORKA SIMČIČA** — tudi nam naj koristijo!

KO JE NEKDO pred kratkim v Evropi komentiral borbo za čistost idej v neki naši tukajšnji kulturni organizaciji, je napisal: "Boj se bije na celi črti in v mnogočem je izid tega boja, recimo v Avstraliji ali Angliji, pa tudi v Trstu, Celovcu in Gorici odvisen od tega, kako se bo bitka iztekla v Argentini." Res je od nas mnogo odvisno. In ne gre samo za kulturno polje...

Kaj nas je v tej borbi postavilo na tako častno mesto? Naše število? Smo ena najmanjših emigracijskih skupin. Večja kultura? Bi dvomil. Večja ekonomska moč? Tudi ko bi kdaj in kje od nje bila odvisna sila naše skupine — prav tako ne.

Jasni pojmi o preteklosti, doslednost, pa vztrajanje v idealizmu — to je vsa skrivnost. Idealizem naših političnih in duhovnih voditeljev, vseh naših garačev v skupnosti, predvsem pa prava ljubezen očetov in mater, ko so z odločnostjo vodili svoje otroke — to je, kar nas je rešilo in nas morda res lahko daje za zgled.

Imamo med seboj ljudi z jasno vizijo za pot naprej. Imamo ljudi, ki znajo ideje izpeljati. Imamo ljudi, ki se dajejo v celoti življenju naše skupnosti. Predvsem — imamo mladino. Mladi prevzemajo baklo iz naših rok, da jo ponesejo naprej — v brk vsem tistim, ki so napovedovali naš konec "verjetno" leta 1950, "skoraj gotovo" leta 1955 in "za prmej" leta 1960...

Toda naše naloge so večje, naši cilji so višji in naša pot gre daleč. To ni samo naše upanje, to je naša trdna vera.

Res pa je, da skupnosti usihajo, kadar v njih umira smisel za duhovnost. In kdo ne vidi, da je prav tu res v nevarnosti tudi naša skupnost. Kdo ne vidi, da kljub zunanji še vedno veliki aktivnosti življenje ugaša?

Prva leta vsake emigracije je življenje bujnejše. Ne samo, ker so vrednote, ki naj skupino vodijo, še sveže — ampak tudi zato, ker celo na tem področju vlada zakon o vztrajnosti. Doma smo delali, pa delajmo še tu! In tako eni res delajo, ker se zavedajo dolžnosti za ta del našega naroda. Marsikdo v skupnosti dela zgolj iz navade, kdo tretji še, "ker so ga v delo porinili". Toda minejo leta, mineva zagon. Nenadoma spoznamo, da se še vedno veliko dela, da so še vedno uspehi, toda — bi dejali — inverzija ni dala takih obresti, kot smo pričakovali.

Na tisoče naših mladih je šlo skozi slovenske šole, mladinske organizacije, živelo sredi političnih, verskih, kulturnih društev — in vendar: njih prisotnost v naši skupnosti — kakšna je?

Lepo je gledati slike iz Slovenije. Podobe po naših domovih, skioptična predavanja za naše male — oni so občudovali lepoto krajev, nam se je stisnilo srce ob spominih — lepo je vse to.

Lepo je gojiti stare običaje. Samo spoštovanje preteklega more dajati hrano za novo rast. Lepo je, da gojimo svojo folkloro, pa naj se izraža v plesih ali kuharski umetnosti. Je del naše preteklosti in ni ga zanemarjati. Vse to pomaga človeku, ki ni zgolj duša in ki ne živi nekje v zraku, da se obdrži v ravnovesju.

Lepo je praznovanje našega prazničnega leta. Stoletni običaji, izraz globoke vernosti naših prednikov, ki prehajajo iz roda v rod, povezujejo zunanje navade z religioznimi občutki — koliko bogastva je v tem!

In naše pesem! Komu med nami ni ob poslušanju melodij, ob razmišljanju njenega besedila kdaj zatretalo srce?!

Vse te stvari so ne samo važne, so sila važne. Če bi jih zanemarili, bi se nevarno okrnili. Toda misliti, da bomo z njimi mladino dokončno navezali na slovenstvo, je zmota. Naša zemlja je res biser, a kar je nam starejšim jezero pod gorami v domovini, to je našim mladim morda jasa sredi bariloške pokrajine, ali pa trg sredi naselja, kjer se skozi leta srečavajo s sosednjimi otroki. Človek se res ne veže samo s suhim umom na svojo očetnjava, toda od vrednot, sicer velikih vrednot, a nebitvenih za utrditev narodnosti — pričakovati bistvene učinke, je nevarno. S pravo ljubeznijo do naroda in očetnjave je kakor z ljubeznijo do matere in očeta. Ne ljubimo matere zato, ker je lepa, ali očeta, ker je bogat. Prav nasprotno je res: še bolj ljubimo mater morda prav zato, ker je vsa nebojglena, in očeta, ki je morda revež. Če naša ljubezen do slovenstva ni take vrste, smo za slovenstvo lahko mnogo delali, a rešili komaj generacijo ali dve.

Nikar ne podcenjujmo čustvene in celo umske zrelosti naših otrok! Dajmo jim razumeti, da je slovenstvo predvsem zakoličeno v preteklosti našega naroda, v njegovih bojih, zmagah in tudi porazih, v njegovih duhovnih zakladih, predvsem pa v tisočih, ki so trpeli in umirali za slovenstvo in katerih idealov mi nimamo pravice izdati. Nimamo pravice pretrgati verige, ki preko nas vodi v bodočnost.

Ko Kanada, Avstralija — in kot smo zadnje čase brali — celo ZDA danes — po slabih izkušnjah — ne želijo, da bi se prišleci, niti ekonomski emigranti ne, asimilirali: zakaj te države tako postopajo? Iz ljubezni do italijanskega, slovenskega ali kakega dru-

gega naroda? Morda tudi, a predvsem iz ljubezni do lastne domovine. Vsaka teh novih držav potrebuje predvsem močnih ljudi, zvestih državljanov, ne pa mase. Potrebuje zgrajenih ljudi, teh pa ni v vrstah izkorninjencev. Ne poslušajmo množice na cesti, ki morda hoče drugače!

Ni bil kak politik, ne kak psihiater, ki bi se zavedal nevarnosti izkoreninjenosti in je zato govoril, da je četrtto božjo zapoved treba v naslednji stopnji prenesti tudi na dolžnosti človeka do očetnjave, to je: do zemlje naših očetov. Bil je to svetnik, eden največjih mislecev krščanstva, Tomaž Akvinski.

Neki slovenski časopis v Evropi je pred kratkim analiziral razmere v naši skupnosti. Navdušen je nad našimi uspehi, toda ko se ustavi ob nevarnih točkah, do katerih smo dospeli, omeni, da se med nami vedno pogosteje slišijo zahteve po verski in kulturni svobodi v Sloveniji, medtem pa se o zahtevah po politični svobodi vedno manj govori. Kakor da bi verska ali kulturna svoboda kje in kdaj na svetu bili možni, če ni prej civilne, to je politične svobode.

Res je, da so nejasnosti na tem področju zasekale naši skupnosti že hude rane. Pred leti smo kdaj slišali: "Glavno je, da je moj poba veren, h kakšni

narodnosti pa bo hotel pripadati, to je njegova stvar..." In danes kdaj slišimo: "Važno je, da je otrok pošten, politiko pa naj le pusti pri miru..." Kaj je rodila miselnost prvih, danes že lahko v marsikateri družini vidimo. Kam pelje miselnost drugih — slutimo, oziroma že tudi vemo. Kajti pod "politiko" je mišljena tudi zvestoba našim mrtvim, jasni odnosi do komunizma. Kder od staršev tako govori, je podoben človeku, ki morda res s trudom toči vino v sode, a istočasno sodu vrta luknje v dno.

In vendar naš problem ni zgolj političen. Samo prisluhnimo kdaj našim pogovorom! Zmaterializirali smo se. In to je v resnici prvi razlog našega usihanja. Sile za borbo za večjo duhovnost ne bodo prišle zgolj iz političnega dela, še manj iz zgolj kulturnih afirmacij in seveda še manj iz naše ekonomske moči — priti morejo samo iz večje vernosti. Brez spreobrnjenja sreča, brez moralne revolucije v nas samih — ni rešitve. Če si glede tega nismo na jasnem, smo se začeli pokopavati sami in ni treba nič s prstom kazati na grobokope od drugod, ki prežijo na nas. Pričnimo se zdraviti! Ne odlašajmo in predvsem ne pozabimo: kadar človek opazi, da se je v njem pričel rak — ne bo ga zdravil z aspirini...

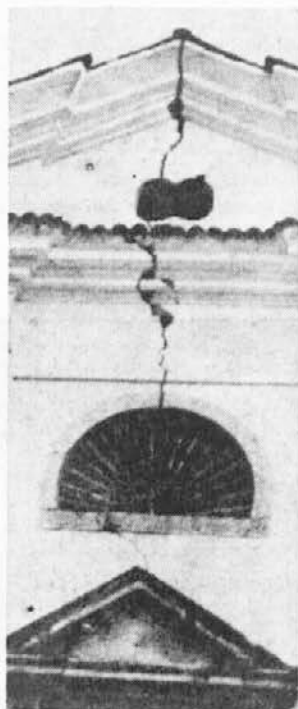
ZAMAJALO SE JE ...

"...Tisti, ki jočejo, so naši bližnji. Jokajmo skupaj in začnimo skupaj odkrivati dobroto, pa čeprav jo bomo našli v zlu, ki nas je obiskalo. Prvo dobro je gotovo solidarnost. Bolečina nam je postala skupna v času, ki ga označuje brebriznost in samoljubnost. In prav v tem času doživljamo doslej neznano ljubezen, počutimo se kot bratje, postajamo zares kristjani. Učimo se premagovati zlo z dobroto! Kadar sem nemočen, sem najmočnejši, pravi sveti Pavel..."

Gornje besede je povedal med drugim papež Pavel VI. So del opoldanskega nagovora na nedeljo po nesrečnem četrtku 6. maja, ko se je streslo pol Evrope. Samo nekaj strahotnih nepričakovanih trenutkov, pa je ugasnilo tisoč življenj pod ruševinami v Karniji in Furlaniji, tisoči ljudi so ostali brez strehe nad glavo po Reziji, Beneški Sloveniji, po našem Tolminskem in Goriškem...

O potresnem razdejanju severovzhodnega dela Italije ter smrtnih žrtvah in ranjenih smo brali po naših dnevnikih že naslednji dan. Le mimogrede je bil omenjen tudi slovenski obmejni del, kar nas je navdalo s strahom, zlasti še številke rojake, ki so doma iz teh krajev.

Smrtnih žrtev — razen ene — menda v Sloveniji res ni bilo, le okrog trideset težko ranjenih. Razdejanje pa ni malo in toliko naših bratov in sestra nima več doma...

Razklano pročelje idrske cerkve svetega Tomaža

Naj objavim poročilo o potresu, ki ga je prinesel 16. maja verski tednik DRUŽINA ter nam je kot prvo in verodostojno poročilo prišlo v roke:

Tudi Sloveniji sunki niso prizanesli. Posebej so

Dom sredi Breginja je postal razvalina

prizadeta obmejna področja Goriške in Tolminske, saj so le-ta najbližje potresnemu središču. Strah pa je zajel domala vso Slovenijo in veliko ljudi je nekaj noči prespalo zunaj ali pa v avtomobilih. Vsega tega seveda ni mogoče primerjati z resnično grozo, ki je vladala tam, kjer so se rušile hiše, se med bobnenjem vgrezale strehe ali med grozljivim škripanjem pokale stene.

Ožividci pripovedujejo, da so bili med prvimi po-

Ob poti iz Sedla: v zaslini "mrtvaški kapelici" čaka mrtva mati na svojo zadnjo pot. Miza bo oltar pogrebne maše na prostem

tresnimi sunki zlasti na Tolminskem pravi apokaliptični prizori. V župnijski cerkvi v Drežnici se je sam od sebe oglasil zvon; zmanjkalo je luči. Na srečo je prišel najmočnejši sunek zvečer, ko večina ljudi še ni bila legla. Kako prav so v teh trenutkih prišla razne pomožne stavbe, od senikov do čebelnjakov, ki so prestrašenim ljudem dale zasilno streho. Novi sunek je prišel sredi noči. Ni trajal dolgo, vendar je dopolnil razdejanje.

Ni mogoče opisati bolečine ljudi, ko so stopali čez kope kamenja, ki so bile še včeraj njihov dom. Mnogi, premnogi si bodo morali graditi nov dom. Na Tolminskem in Goriškem je po zadnjih podatkih poškodovanih 6000 stavb.

Ljudje si še niso opomogli od strahu, ko so morali žalostno ugotavljati, da so poškodovane tudi cerkve. Začasno ne bodo uporabne tako lepo obnovljene cerkve v Kobaridu, Breginju, Sedlu, Kredu, Srpenici in na Kamnem. Hudo so poškodovane tudi cerkve na Kladju, v Podbeli, Sožitju in Idrskem. Nevarne razpoke ima tudi starodavna cerkev sv. Danijela na tolminskem polju, ki je posebej znana še iz časov tolminskih uporov. Mnoge druge cerkve imajo razpokane oboke, stene in zvonike. Najhuje je s cerkvijo v Srpenici, kjer nad linami raztreskana konica zvonika grozi, da se bo ob prvem sunku ali viharju zrušila na cerkev z zvonovi vred.

Tudi novogoriško območje je pretrpelo veliko škodo. Hudo je poškodovana cerkev na Kostanjevici pri Novi Gorici. Začasno so jo zaprli, kakor tudi prvo nadstropje frančiškanskega samostana. Posebej je žalostno, da so v tej cerkvi komaj pred kratkim končali obsežna obnovitvena dela.

Družinam, ki so ostale brez domov, skušajo humanitarne organizacije in štabi za zaščito pred elementarnimi neizgodami dati kar najhitreje vso potrebno pomoč. Trdo preskušani ljudje so zares potrebni sočutja in pomoči. Zaupajo v nebahavo in dejavno solidarnost vseh. Dobro pa se zavedajo, da jih čaka še trdo delo za obnovo. Zaupanje v lastne moči ima dobro osnovo, saj so si prav ti ljudje že tolikokrat morali znova graditi, kar so jim vzele vojne ali ujme.

Dosedanji podatki niso popolni in bo končna bilanca škode najbrž še hujša. Kar najhitreje bomo morali pomagati vsem tistim župnijskim skupnostim, ki so že v nedeljo obhajale bogoslužje na prostem ali pa niti tega niso mogle.

Tako DRUŽINA. Naslednja številka (23. maja) dodaja z izčrpnim člankom k prvemu poročilu. V breginjski župniji je od sedem cerkev šest neuporabnih za bogoslužje. V Logjeh je cerkev manj prizadeta, a vendar ne upajo zvoniti z velikim zvonom. Najbolj je prizadeta podružna cerkev sv. Marjete pod Stolom, "ki je odpisana", kot pravi župnik Mikuš, ki si je postavil župnišče-šotor v bližini poljskega znamenja.

Neuporabna je cerkev Trnovo ob Soči. V Bovcu je župni cerkvi sv. Urha prizaneslo, enako cerkvi Kal-Koritnica, prizadeta pa je podružnica Čezsoča in

cerkev na Plužni. Močno je napokana cerkev v Logu pod Mangartom. Brda so kljub bližine epicentra potresa doživela le manjše sunke, a manjše razpoke so po vseh stavbah. Najbolj je prizadeta cerkev v Kojškem, je pa uporabna. Na Golem Brdu je kos zvonika zgrmel na cerkveno streho in jo prebil.

Člankar konča opis svojega obiska prizadetih krajev s pr. tresljivim odstavkom:

Po asfaltni cesti proti Ajdovščini. Z mano so šli tisti preplašeni obrazi iz Breginjskega kota, iz Kobariča. Iz Podbele; črne rute, temnu oblačila, sami stari so tam ostali, stari ljudje, ki so v teh razpokanih domovih preživeli vse hude vojne čase — povsem razumljivo, ko si niso dali dopovedati, da je bivanje v hišah nevarno. Starček, ki so ga našli pod mizo, češ da se raje kar tu zavaruje pred novim potresom. Živo je stopil pred moje oči starček v Breginju, ki je na visoki lestvi drezal v strešno opeko in skušal reševati stavbo pred nalivom dežja; župnik iz Kobarida, ki je prav tako nekaj popravil na strehi cerkve, pa so mu opazovalci klicali: Norec neumni, kaj tvegaš! Dalje obraz sestradane ženice, ki se je trdovratno

oklepala domačega praga in ni hotela iz svojega doma; skrbni župnik Jože, ki je udeležil svojega Kristusa v reševanju, bodrenju, tolažbi, pomirjevanju, spodbujanju. Še en prizor mi ne gre iz spomina: Na nekem ovinku iz Sedla je v polivinilastem šotoru ležalo truplo mlade žene, ki je pustila tri otroke. Nekaj ženic, nekaj mladine. Črna. Solz ni bilo več v njihovih očeh. Zraven šotora mizica, na njej prižgani sveči. V sredi križ. Kaj je pomenil tisti križ? Trpljenje? Odrešitev? Simbol našega življenja? Bolečina je bila močnejša od besed. Trije otroci so nemo zrl v truplo svoje matere. Kmalu bo prišel župnik Mikuš. Opravil bo mašo zadušnico, potem jo bodo pokopali. Čez mesece bodo tam popravili ali nanovo zazidali stanovanja, s skupnimi močmi vseh dobrih Slovencev, v srcih teh treh otrok pa bo ostal žalosten spomin na potres, ki jim je vzel toplo materino besedo in razumevajoče srce...

— Pri teh žalostnih poročilih iz domovine tudi avstralski Slovenci nočemo stati ob strani. Za prizadete kraje nabirajo vsa tri naša verska središča, kakor tudi vsa naša društva. Bodite darežljivi!

Ob razdejanih vaseh so nastala "šotorska naselja"

Moj novi kaplan

NE VEM, kateri svetnik mi je moral pomagati. Od generalnega vikarja sem dobil sporočilo, da bo končno naša župnija dobila kaplana. Naj pridem, da se o tem pogovoriva.

Posredoval bom samo del pogovora z generalnim vikarjem:

"Gospod župnik, ali imate kake želje glede mladega gospoda?"

"Oh, moj Bog, gospod generalni vikar! Če nič nimaš in če dolgo nič ne dobiš, postaneš počasi skromen. Pošljite mi, kogar hočete! Dobro bi seveda bilo zame in za mojo župnijo, ako ne bi imel preveč robatega značaja".

Generalni vikar je pomirjevalno dvignil roko —

kot škof, kadar blagoslavlja — in rekel: "Novomašnik, ki vam ga pošiljam, je mehkejši kot masleno testo".

"Hvala Bogu!"

"Kljub temu pa je nadarjen in se razume nekoliko tudi na glasbo . . ."

"O, to je pa dobro, saj nameravam graditi mladinski dom".

"Pa tudi risati zna".

"Tudi to bomo rabili pri domu".

"Ima po svojih darežljivih sorodnikih tudi nekaj premoženja".

"To me, upam, ne bo preveč motilo".

"In kar pobožen je . . ."

"To je pa glavno!"

Generalni vikar je sedaj zopet sedel — prej je bil namreč vstal, ko je pomirjevalno dvignil roko — in rekel v znanem blagem tonu, ki si ga človek pridobi, ako je leta in leta na vodilnem mestu: "Samo nekaj vas prosim, gospod župnik: imejte vedno pred očmi, da so med mladimi in starimi duhovniki vendar določene . . ." Prenehal je. Zdelo se je, da ne najde pravega izraza. Medtem pa je meni prišlo na misel, da je tudi med njim in menoj celih petindvajset let razlike. "Hotel sem reči", je nadaljeval, "da so nekatere razlike, recimo, v načinu življenja, okusu, presojanju stvari. Mi smo pač, če hočemo biti odkriti, še iz devetnajstega stoletja . . ."

"In mladi iz dvajsetega . . ."

"Popolnoma prav, gospod župnik! Prav to sem vam hotel reči. Zato mislim . . ." in zapet je prenehal.

"Prosim, gospod generalni vikar . . ."

". . . zelo lepo bi vas prosil, imejte razumevanje". Spet je vstal in napravil z obema rokama kretnjo kot tisti, ki dvigne pladenj z mize ali prenese mašno knjigo z ene strani oltarja na drugo. "V občevanju z mladim rodом je treba znati včasih premakniti vso klaviaturo svojega mišljenja". Še enkrat je ponovil kretnjo, kot da bi premikal klaviaturo. V tem sem segel po njegovi iztegnjeni desnici, obljubil, da se bom držal njegovega dobrega nasveta in se poslovil. Šele zunaj pred vrati sem se domislil, da sva oba pozabila na neko važno stvar: na ime novega kaplana!

No, za to sem zvedel nekaj dni pozneje. Prejel sem pismo iz finega brezlesnega papirja. Levo zgoraj na prvi strani pisma je bila majhna rdeča risba: na prvi pogled se je zdela kot grb, če pa si jo natančneje pogledal, je bila kot kotliček za vodo. Spodaj pa je stalo natiskano — v črnem in vse z malimi črkami: franc friderik tiraquelli, duhovnik.

Besedilo pisma je bilo napisano z roko in se je začinjalo kar neposredno kot nadaljevanje tiskanega imena: ". . . se priporoča očetovski naklonjenosti prečastitega gospoda župnika Eligija Banette in se s tem najavlja za prihodnjo soboto popoldne točno ob tretji uri. Prosi za eno samo, toda nekoliko večjo sobo, ki bi si jo rad uredil po svojem osebnem okusu kot bungalov. Prilичje župnišča je obdano, kakor se spominjam, s po-

kritim stebriščem. Kaplanu bi bilo ljubo, če bi pod enim izmed obokov lahko spravil svojo aprilio. Z vdanim pozdravom . . ."

Bral sem pismo še in še. Potem sem si rekel: Tiraquelli je najbrž njegov priimek, Franc in Friderik pa imeni. Torej mu bomo rekli Franc, to bo najenostavnejše. Toda kaj misli s tem bungalovom? In "Aprilia?" O kaki sestri ali kuharici mi generalni vikar ni nič omenil. Pa ti se tudi najbrž ne bi pustili nastaniti zunaj pod stebriščem. Verjetno bo pripeljal s seboj psa . . . No, ta je pa dobra! . . .

Ob prvi priložnosti sem povedal ministrantom, da pride njihov novi "šef", kaplan, naslednjo soboto ob treh in da mu je ime Franc. Ime jim je bilo všeč. Ob enajstih dopoldne so bili že vsi zbrani na vrtu župnišča in vsak je pripeljal s seboj še nekaj radovednih prijateljev. Bilo jih je okrog sto. Čakanje so si krajšali s tem, da so tekali po vrtu, plezali po drevju in zobali češnje.

Točno, ko je stolpna ura odbila tri, zadoni avtomobilska troblja. Novi kaplan se je torej najavil kot mož, ki ne mara izgubljati niti minute. Grupa ministrantov in njihovih prijateljev se zapodi skozi obokana vrata vrtnega zidu na cesto. Že slišim njihovo vpitje:

"Živio Franc! Hurraraa, živio Franc! . . ."

Šel sem za njimi in že med vrati mi pride naproti mlad, vitek duhovnik. Ponudi mi roko in se globoko prikloni, pri čemer se mu dolgi, črni lasje vsujejo čez ves obraz. Z levico jih v elegantnem loku zopet vrče nazaj. (V mojih mladih letih bi bila taka dolga griva zanesljivo znamenje nezanesljivega poklica! Tu moram torej že premakniti svojo klaviaturo! — Kot blisk so te misli mimo). Objamem svojega sobrata in mu začelim najprisrčnejšo dobrodošlico v skupnem domu. Kar osupnil sem, ko me je vprašal, če sme predstaviti svojo "Aprilio". Saj res, to bo menda pes novega kaplana! Od tod neprestano vpitje ministrantov zunaj vrtnega obzidja. Uboga živca!

Na cesti pa zagledam vso gručo ministrantov zbrano okrog bleščega avtomobila. To je torej aprilia! . . .

"Čudovito vozilo! Res klasa!" mi pojasni kaplan in pripoveduje nekaj o litrih bencina, konjskih silah, o največji možni hitrosti in kaj vem kaj še vse. Odprem vrtna vrata in on počasi za-

pelje proti župnišču — seveda z ministranti v avtomobilu, kolikor jih je pač šlo notri. Drugi pa spredaj in zadaj in na obeh straneh, da sem si mislil: Tu se bo pripetilo kar več nesreč hkrati . . . Kradoma se mimogrede ozrem na obroč, ki sem ga dal namestiti v zidu hodnika za pričakovanega psa . . .

Ko je stal avto pred hišo, sem rekel: "Tako, dragi moj, sedaj pa popijva najprej kozarček vina, preden spravite vaše stvari gor!"

"Hvala", odgovori moj novi kaplan, "ne pijem nobenega alkohola".

Domislil sem se njegovega pisma in menil bolj zase kot za njega: "Aha, zato rdeči kotliček za vodo v pisemskem kotu!"

"Toda, gospod župnik", me prekine skoraj karajoče, "tisto je vendar simbol krsta!"

"Se zdaj v ta namen uporablja kotliček?" sem hotel vprašati. Toda pomislil sem na klaviaturo in rekel samo: "A tako!"

Mladina se je medtem, ne meneč se za naju, spravila nad prtljago in v hipu so ležale odprte knjige in raztreseni papirji po tleh vse od avtomobila pa do vhodnih vrat. Po običaju devetnajstega stoletja sem z nekaj sunki med rebra na levo in desno napravil red, kaplan pa mi je pomagal z vzgojno metodo dvajsetega stoletja, ko

je fantinom delil karamele. Potem je menil, da bi zdaj pač lahko za kratek čas obiskala cerkev, medtem bodo ministrantje spravili njegove stvari gor.

V cerkvi je stopal pred mano skozi srednjo ladjo do glavnega oltarja. Tam je pokleknil na spodnjo stopnico tako trdo, da so zatrepotali svečniki na oltarju, sklenil roke in molil dve minuti. Medtem sem jaz klečal pri obhajilni mizi in se zahvaljeval Bogu, da mi je poslal tega mladega moža.

Sedaj že nekaj tednov delava skupaj. On si je v naši največji sobi uredil tisto, kar je imenoval "bungalov": spalnico, dnevno sobo, pisarno, knjižnico . . . vse v enem. Tla je sam obložil z lino-lejem, stene je oblepil s štirimi različnimi tapetnimi vzorci. Ustanovil je že pevski zbor, ki poje moderne in stare pesmi. S svojo aprilio vozi k bolnikom obhajilo in večkrat tudi bolnike v cerkev ali v bolnišnico.

Jaz sem moral že večkrat premakniti svojo klaviaturo na levo in desno, seveda pa neredko tudi on svojo. To je včasih za oba težko.

Večkrat pa vidim tega našega Franca samega v cerkvi, kako kleči in moli. Pa si pri tem mislim: dokler sva si v tem edina, bova tudi drugim stvarerem kos.

GIOVANNI CAVIGLI

IN VNDAR — NEKOČ BO!

Jih bo prižgal tvoj sin,
ali tvojega vnuka vnuk,
toda nekoč — bo.
Svečka ob svečki.
Zlate jase sredi kočevskih gozdov,
svetli vbodljaji obrobljenih kraških jam,
bele trepetajoče groze dolenjskih dobnav —
nekoč bodo zagorele svečke,
sredi noči bo svetel dan
od Triglava do Kolpe,
od Trsta gor do Šentilja.

Ne za njih duše, ki so, kjer so,
ne za njih telesa, ki jih ni, kje so bila,
(iz korenin so znova vzkllili v svet,
kot rože enooke zrejo v nas,
kot veje stezajo roké do nas),
ne . . . svečke, v zvest spomin
na vsa ta dolga temna leta,
ko so bili nam luč.

ZORKO SIMČIČ

MISIJONAR SE JE POSLOVIL ...

V VRSTE slovenskih misijonarjev je posegla smrt, nas pa je presunila nenadna novica: Dne 23. aprila je v Kalkuti umrl P. STANKO PODERŽAJ...

Bralcem MISLI je bil umrli misijonar že dolga leta posebno blizu. Pokojni urednik p. Bernard ga je nekako posinovil našemu mesečniku, začel za njegovo delo zbirati darove in od časa do časa objavljati njegova zanimiva poročila iz indijskih misijonov. P. Stanko je bil vsakega daru zelo vesel, za slehernega se je znal tako hvaležno zahvaliti. Njegovo zadnje pismo komaj mesec pred smrtjo je bilo polno istega ognja kot njegovi misijonski članki pred štirimi desetletji, ki smo jih brali v domovini s takim zanimanjem.

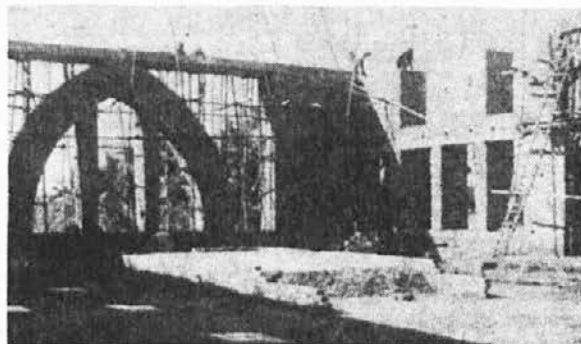
Samo Bog more oceniti, koliko dobrega je storil pokojni misijonar za indijske duše in za rast indijske Cerkve. Pozidal je lepo število cerkva, šol in župnišč — prava žarišča za lajšanje duhovne in telesne bede. Globoke brazde je oral ter presajal Kristusovo Cerkev na bengalska tla, da bo ostala tudi takrat, ko tujih misijonarjev v Indiji ne bo več. V skoraj pol stoletju delovanja med Indiji je postal takorakoč sam Indijec. Lani se je po dolgih 45 letih prvič odločil za zasluženi dopust in obisk rodne domovine, obiskal pa je tudi številne dobrotnike v obeh Amerikah. Kot da bi slutil svoj odhod in se je hotel vsem osebno zahvaliti

za sodelovanje in pomoč. A srce ga je kar vlekle nazaj. "Moja domovina je Indija," je večkrat povedal v svojih predavanjih in svojega domotožja po misijonu ni mogel skriti.

Delal je do zadnjega. Kljub letom se ni ustrašil nobene naloge in smrt ga je dohitela sredi gradnje svojega zadnjega svetišča: napol dograjena cerkev v Kalyanpurju priča o njegovi neutrudni delavnosti za širjenje božjega kraljestva. Njegovi zemski ostanki čakajo vstajenja na kalkutskem jezuitskem pokopališču, ki ga tudi prištevamo k njegovim delom.

Pri vsej svoji zvestobi za božjo stvar in vseh svojih uspehah je pokojni p. Stanko ostal preprost in ponižen služabnik Njega, katerega voljo je vršil. Iz pisem in člankov veje iskrena zavest, da je le skromno orodje v božjih rokah, ki mora z molitvijo zalivati svoje trude in prositi za rast svojemu delu. O svojem obširnem misijonskem poslanstvu se je sam vedno kaj skromno izražal, češ da je vse, kar je storil, "le droben kamenček v mozaiku božjega odrešilnega načrta". Da, droben kamenček, a brez dvoma dragocen v očeh Boga, ki zna ceniti sleherno žrtev in sleherni daje neizmerno vrednost. Prepričani smo, da je pokojni misijonar prejel pri Bogu bogato plačilo za svojo zvesto službo.

Nedograjena
zadnja cerkev
p. Poderžaja
žalostna čaka
novega delavca ...

GLASNO in jasno povejmo: Znamo odpuščati, toda ne pozabljamo žrtev in krivic. Ne prodajamo svojega duha in njegovih vrednot ne za hvalo ne za vabljenje. Ostajamo slovenski svobodnjaki, ki znamo poklekniti pred Bogom, se odkrivamo Resnici, verujemo v Ljubezen in upamo v Pravico. In to je, kar more osvoboditi posameznike in narode.

V zarji Resnice, Ljubezni in Pravice so vsi naši mrtvi mogočni stebri, na katerih bo nekoč počival lep in svoboden slovenski svet.

KAREL MAUSER

SLOVENCE SVA ZASTOPALI

ZELO SVA VESELI, da slovenski skupnosti lahko poročava, kako je potekala prva konferenca katoliških laikov (od 2. do 4. aprila) v Adelaidi. To zborovanje je sklical adelaidski nadškof James W. Gleeson predvsem zato, da bi v smislu zadnjega Vatikanskega koncila dal svojim vernikom možnost razgovora. Hotel jim je zbuditi zavest, da katoliški laiki (verniki) niso le Cerkev, ki sedi v klopih in poslušaja, ampak zares živa Cerkev: skupnost, ki v Kristusovem duhu govori, dela, soodloča v življenju Jezusove črede na svetu; pa tudi pomaga, da se Duh božji po evangeliju sliši in uveljavi ter imajo vsi ljudje priliko slišati veselo oznanilo, ga v Svetem Duhu sprejeti, po njem živeti ter se zveličati. Taka božja skupnost pa ne zraste v enem dnevu: treba jo je stalno graditi. Leta in leta vzame, da postane tisto, kar Jezus želi od svojih zvestih.

Na tej konferenci se je zbralo nekaj nad 200 zastopnikov župnij in centrov raznih narodnih skupin (midve sva seveda zastopali slovenskega oz. slovenske vernike) širne adelaidske nadškofije. Konferenca sama pa naj bi služila kot priprava in podlaga za naslednje zborovanje te vrste še na širši osnovi: bodočo vseavstralsko konferenco katoliških laikov v Sydneyu.

Srečanje je bilo dobro organizirano. Razdeljeno je bilo na več različnih oddelkov ali skupin, ki so razpravljale o dejavnosti Kristusove skupnosti (Cerkve) z vseh mogočih vidikov. Obdelale so mnogo polj, kjer morajo delovati kristjani kot priče Jezusovega oznanila. Naj kar naštejeva obdelavo raznih skupin: Verska vzgoja odraslih kristjanov, Krščansko družinsko življenje, Župnijska skupnost, Socialno in ekonomsko življenje verske skupnosti, Verski obredi, Katoliški vzgojni sistem, Ekumenizem, Žena v verski skupnosti, Spolnost in verniki, Kristusov pomen v krščanski skupnosti, Pomoč in služba revnim v verski skupnosti, Verska skupnost in njeno pričevanje v javnem življenju države. Res široka polja in vredna obdelave.

Vsa izvajanja so bila zares zanimiva, še bolj zanimiva pa razpravljanja, debate in pogovori ter seveda zaključki. Vse je potekalo v smislu "edinost v različnosti", saj so zastopniki, čeprav različnih poklicev in različne izobrazbe, vsak povedali svoje ter delili z drugimi svoje poglede na praktično vero v enega in istega ter edinega Boga.

Ob zaključku debat je vsaka skupina zapisala svoje izkušnje, predloge in nasvete, ki smo jih potem predložili nadškofijskemu Pastoralnemu svetu. Zaključki so bili seveda različni, kot so bila tudi za obravnavo različna polja:

Ekumenska skupina je na primer predlagala, naj bi Cerkev omogočila večje stike z drugimi krščanskimi

skupinami, saj naj bi po Jezusovi želji bila le "ena čreda in en Pastir".

Skupina "Žena v verski skupnosti" je poudarila, da ima žena v Cerkvi še vedno drugotno mesto. Sprejeti bi jo bilo treba pri božji službi, pri vzgoji in vseh drugih dejavnostih kot enakopravno osebo. Tako bi verska skupnost postala bolj enotna, bolj celotna v Kristusu.

Skupina "Župnijska skupnost" je predlagala, naj bi se organizirale manjše skupnosti po 15-20 ljudi, ki bi se zbirale v Jezusovem imenu po domovih. V molitvi, branju svetega pisma in verskih pogovorih bi te osebe ena drugo navduševale k pričevanju Jezusovega oznanila. Iz teh manjših skupin naj bi prišli zastopniki, ki bi v bodočnosti delili čim večjo odgovornost pri upravljanju župnij. V tem bi rastla tudi zavest, da smo živa Cerkev in soodgovorni pri njenem življenju ter njeni rasti.

V takem in podobnem smislu so delale vse ostale skupine. Na koncu pa smo vsi prisotni izvolili štiri delegate, ki bodo na Vseavstralski konferenci v Sydneyu predstavljali glas Cerkve adelaidske nadškofije. Pomožni škof Philip J. A. Kennedy je zaključil zborovanje s službo božjo, ki se je vršila v adelaidski stolnici sv. Frančiška Ksaverija.

Obe slovenski zastopnici te konference morava reči, da sva se z nekako bojaznijo, če ne celo z nevoljo, odzvali povabilu p. Filipa k udeležbi. Zdaj pa morava reči, da se je bova drugo leto zopet in z veseljem udeležili. Za obe je bilo to srečanje pravo krščansko doživetje — ne da se popisati, da se le doživeti. In tako doživetje se ne pozabi. Prepričani sva, da se bo konference drugo leto udeležilo še več naših žena in mož, ki čutijo, da jim krščanstvo ne sme biti le prazna beseda. Nobenemu ne bo žal, to lahko obe rečeva že danes.

³NADA ČARGO
in LAURA PREMRL, Adelaide.

**SI ŽE DAL SVOJ DAR
ZA SLOVENSKE ŽRTVE POTRESA?
SE JE PRILIKA, DA SE PRIDRUŽIS!**

28. maja 1976

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

Iz naše MATERINSKE PROSLAVE

● DVE SLOVESNOSTI imamo pred sabo.

Prva je naša TELOVA PROCESIJA na nedeljo po prazniku Rešnjega Telesa, letos tretja nedelja tega meseca, 20. junija. Po maši jo razvijemo okrog cerkve, da nas vsaj malo spomni na veličastno procesijo, ki smo jo bili vajeni doma. Oltarček postavimo en sam, na vrhu stopnišča pred cerkvijo, kjer imamo za konec blagoslov z Najsvetejšim. Seveda zavisí ta naša slovesnost od lepega vremena, saj je cerkev za kak obhod premajhna.

Starše že zdaj naprošam, da pripravijo otroke, ki bodo pred Najsvetejšim trosili cvetje. Zlasti deklice v belih oblekah so za to zaželjene: čim več jih je, tem lepša je procesija. Tudi kaj narodnih noš bi jo poživilo in napravilo bolj domačo. Upam, da ne bo prehuda težava (?) dobiti tri moške, da bodo dvignili naša skromna bandera. Prav bi bilo, da bi eden Podgrajčanov nosil zastavo Podgrajske Marije, za katero so pred leti sami zbrali in jim je bila v ponos.

● Druga slovesnost pa je praznovanje cerkvenih zavetnikov svetih bratov Cirila in Metoda, naše ŽEGNANJE ali PROŠČENJE. Obhajamo ga vsako leto na prvo julijsko nedeljo, letos torej 4. JULIJA. Pred to priliko dobite vsi tudi vsakoletno žegnanjsko pismo z darilno kuvertico za vzdrževanje našega verskega središča. Za sleherno blagohotno prostovoljno pomoč iskren Bog plačaj!

Po slovesnem bogoslužju ob desetih bomo šli v dvorano, kjer bomo imeli domačo zakusko, ki je za ta dan že tradicionalna. Postrežbo bodo imele na skrbi članice Društva sv. Eme, vse pridne gospodinje pa naprošam, da bi — kot običajno — doma kaj napekle in prinesle s seboj. Za domače melodije bo poskrbel orkester BLEDE. Za veselje bomo imeli tudi srečolov, dražbo ali kaj podobnega. Vsi prisrčno vabljeni in dobrodošli!

Na žegnanje sem povabil melbournskega nadškofa Little-a, ki pa je žal ob nedeljskem praznovanju dneva apostolov Petra in Pavla zadržan v stolnici.

Je že večkrat izrazil željo, da bi enkrat rad prišel med nas. Pač pa bo med nami ta dan senator Miša Lajovic iz Sydneya in ga boste imeli priliko spoznati tudi melbournski Slovenci. Kličemo mu veselo dobrodošlico v upanju, da se bo kot rojak med rojaki pri nas dobro in domače počutil.

● O II. VSEAVSTRALSKEM MLADINSKEM KONCERTU berite na strani 175! Letos ga bomo priredili v Sydneyu, da bodo tudi tamkajšnji rojaki prišli na svoj račun. Za udeležbo koncerta bomo organizirali avtobus ali dva, če bo treba. Saj mnoge od nas zanima, če bo naša priljubljena DRAVA ohranila mesto zmagovalca in zopet prejela pokal. Upajmo!

Za avtobus se pričnite kar že zdaj prijavljati, da bomo čim prej vedeli število in lažje uredili prevoz.

● Lep je bil dan večnih obljub naše sestre Maksimilijane — kdor se je bogoslužja z obredom polaganja obljub udeležil, mu bo ostal za vedno v spominu. Vsi prisetni so dobili tudi spominske podobice, cerkveni pevci pa so bili po maši povabljeni v Slomškov dom na kosilo. Saj je tudi s. Maksimilijana ena izmed njih — skupaj so se veselili lepega dne.

Za priliko obljub so iz Sydneya prišli med nas P. Lovrenc ter sestri Miriam in Marija.

● Z binško nedeljo dalje velja tudi za Melbourn, da sme prejeti vsak obhajavec sveto obhajilo na roko, če tako želi. Obvezno seveda ni: kdor hoče, more prejeti obhajilo po starem načinu na jezik. V ostalem so pravila ista kot v Sydneyu in jih je v prejšnjih številkah p. Valerijan na kratko razložil v svoji rubriki. Pa bo menda sveeno prav, da spremembo razložimo bralcem v eni prihodnjih MISLI s posebnim člankom. Smo v času velikih sprememb, ki so za marsikoga boleče, če jim ne razume vzroka in namena. S pravilno osvetlitvijo spremembe lažje premostimo in vidimo tudi njih pozitivno stran.

ZADNJI POTRES je res zamajal celo Slovenijo — krepko so ga čutili povsod, ne le v dejansko prizadetih krajih. Poročilo pravi, da se je pod sunki zamajal celo sam očak Triglav. Na Kredarici so meteorologi v svoji postaji zabeležili škripanje oken in strehe, vrata so se sama odprla in zabobnelo je rušeče se kamenje in plazovje. Prvi potresni sunek je bil tako močan, da je vrgel seizmološke merilne naprave iz tečajev v Ljubljani, Trstu, Zagrebu in drugje.

SMO ŽE ZADNJIČ REKLI, da Primorci radi molijo poječ. Niti dež in niti strah, ki ga je povzročil potres, nista ustavila ljubitelje cerkvenega petja: na nedeljo 9. maja so napolnili Marijino svetišče v Logu, ob cesti med Ajdovščino in Vipavo. Kar lahko rečemo, da je zapela vsa Primorska: nastopilo je 21 cerkvenih zborov iz najrazličnejših primorskih župnij z blizu 600 pevci. Edino pevski zbor iz Drežnice je moral odpovedati svojo prijavo — potres je njihovo župnijo preveč prizadejal.

Poročilo pravi, da je bilo med pevci opaziti veliko mladih ljudi, kar je vsekakor zelo razveseljivo. Upajmo, da bodo taka srečanja če sledila, saj je bilo to oznanjeno kot "prvo" te vrste.

NA DRUGEM KONCU Slovenije, v znanem prekmurskem Marijinem svetišču v Turnišču, pa je odmevalo na belo nedeljo. Tam so nastopili združeni ot-

roški cerkveni zbori (iz Dokležovja, Kobiljega, Odrancev in Velike Polane) pod vodstvom odranskega župnika Lojza Kozarja. Poslušati kar 140 ubranih glasov mora biti res lepo doživetje.

S takim srečanjem hočejo dušni pastirji vzbuditi v mladini ljubezen do slovenske cerkvene pesmi, ki je med nami stoletja ohranjala vero in narodnost. Od lanskega, ki je bilo v Odrancih, se je pri letošnjem nastopu pokazal že velik napredek. Le naj bi nadaljevali začeto delo in privabili še več otroških pevskih zborov prekmurskih fara!

KMEČKEGA PREBIVALSTVA je v Sloveniji vedno manj: pred vojno je obdelovalo zemljo v Sloveniji 59% vsega prebivalstva, danes pa le še 16%. Še bolj zaskrbljene nas napravi številka, ki pove, da se zadnje odločbe kmečki živelj še vedno zmanjšuje za 2.6% letno. Razumljivo pri vsem tem padcu narašča uvoz najosnovnejše hrane. Po zadnjih poročilih danes v Sloveniji kupujejo ljudje za drag denar krompir iz Indije, Egipta in menda Kitajske — pa še veseli so, če ga dobe...

Od 180.000 kmečkih gospodarstev, ki jih Slovenija premore danes, jih polovica rine dalje le s pomočjo gospodarjeve službe v kaki bližnji tovarni.

Od takoimenovanega "Zelenega načrta", o katerem smo že poročali in ki so ga začeli v Sloveniji pred nekaj leti za dvig kmetijskega, ni kaj prida ostalo. Sam republiški tajnik za kmetijstvo (Milovan Zidar) je nedavno v Ljubljani novinarjem povedal, da "Zeleni načrt" ni prinesel pričakovanih rezultatov. Kje so vzroki?

90-LETNICO obstoja slavi letos znana novomeška **Kmetijska šola na Grmu**. Priznana ustanova je v teku desetletij vzgojila 2.500 kmetijskih strokovnjakov nižje in srednje stopnje ter vso dolgo dobo svojega življenja veliko vplivala na razvoj slovenskega umnega gospodarstva. Kako bodo pri gornjih žalostnih številkah padanja kmetijstva ta letošnji jubilej praznovali, res ne vem poročati. Sicer so pa besede kaj poceni — doma znajo z njimi iz vsakega neuspeha napraviti bleščečo zmago...

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**
za selitev in podobno,

se boste z **MAKSOM HARTMANOM**
po domače pomenili za čas prevoza,
delo pa bo opravljeno dobro
in po konkurenčni ceni.

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY LTD.
(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

Potujete v Rim? — Dobrodošli!

HOTEL BLED

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA (ITALY) Tel. (06)777102

II. Kat. — Sobe s kopalnico, radioaparatom,
klimatsko kontrolo. Centralna lega. Prostor
za parkiranje. Restavracija. Slovensko osebje.

TAMBURASTVO se po Sloveniji zopet probuja. V Apačah na Dravskem polju so nastopile skupine iz Vitomarceva, Goršinceva, Cirkoveca, Ptujia in seveda domača. Vsaka je s tremi skladbami razveselila zbrano občinstvo.

SLOVENSKI ROMARJI, ki so se vračali iz obiska Svete Dežele, so na domači meji ob povratku doživi veli tole: prvi avtobus, ki jih je vozil domov iz Italije, je šel srečno mimo znane Rdeče hiše pri Gorici, pri drugem pa se je zataknilo. Carinik je romarjem pregledal vso prtljago, kot bi šlo za kaka mamila ali orežje. Vsi palestinski spominčki, rožni vencii, podobice in svetinjice ter podobno... vse se mu je zdelo očitno nevarno za državno varnost — vse je zaplenil kot prepovedano blago. Res gorečnosti prve vrste — romarji pa oropani veselja prinesli domačim nekaj v spomin...

To se ni zgodilo pred 25-imi leti, ampak **letos** pred veliko nočjo.

JAMARSKA ZVEZA SLOVENIJE povezuje tride-

SPET SE BOMO SREČALI!

MLADIM muzikantom in pevcem, udeležencem lanskega **PRVEGA VSEAVSTRALSKEGA MLADINSKEGA KONCERTA** v Melbournu, ne bi bilo treba razlagati, kaj ta koncert predstavlja, komu je namenjen in zakaj ga organiziramo. Pa mi menda ne boste zamerili, da za tiste, ki tega ne vedo, tokrat zopet naglasim: Koncert je namenjen slovenskim mladincem, ki igrajo v ansamblu, ali pa pojejo v zboru ali kot solisti, s spremljavo ali brez spremljave. Koncertu bi lahko rekli: Pokaži, kaj znaš! Vendar je več kot to: kot vsakoletna prireditelj naj bi povezal vas mlade, da bi se med seboj spoznali, postali prijatelji. Slovenska pesem in glasba moreta utrditi to vez med vami.

Da bo značaj koncertov res vseavstralski tudi za poslušalce, bomo letos predstavili pesem slovenske mladine **SYDNEYSKIM** rojakom. Zdi se tudi, da bo čas bolj primeren kot lanski: za letos smo izbrali 28. **AVGUST**, na začetku septembrskih šolskih počitnic.

Koncert ostane obenem natečaj. Najboljša skupina bo dobila dva pokala: enega zase, drugega prenosnega. Zadnjega od lanskega I. Koncerta s ponosom hrani mladinski orkester **DRAVA** iz Melbournu. Kdo ga bo dobil letos? Pevci-solisti bodo nastopili v svoji kategoriji in prvak dobi prav tako lastni pokal. Lani ga je prejela Suzana Pekol iz Brisbana.

Razsodnike bomo zopet izbrali med rojaki in drugimi narodnostmi, da bomo tako ohranili nepristranost pri presoji kvalitete nastopov. Kot lani bodo tudi letos ocenjevali vsak nastop iz osmih vidikov (1. Phrasing, 2. Expression, 3. Balance, 4. Dynamics, 5. Tempo, 6. Technique, 7. Choice in 8. Presentation), od

set slovenskih društev navdušenih raziskovalcev podzemskih jam. Naša domovina je zanje pravi raj, saj ima toliko podzemskih lepot. Slovenski jamarji so doslej raziskali preko 4000 jam.

Zadnje leta je bila zanimiva vaba tem "podzemskim športasem" Gorjanska jama pri Bledu, imenovana tudi Simonovo brezno. Doslej raziskani rovi se spuščajo 153 metrov v globino in je njih dolžina 1238 metrov. Do konca jim seveda še niso prišli.

OGREVANJE STANOVANJ z naravno termalno vodo, ki jo črpajo iz zemlje, poskušajo v Lendavi in Murski Soboti. V Murski Soboti je uspel poskus ogrevati s tako vodo ves stanovanjski blok. Voda ima 63 stopinj, odkrili so jo z vrtnanjem zadnjih let in pravijo, da je zaloga velika.

KAPELO v Strossmayerjevi ulici v Mariboru, ki je doslej služila kot skladišče podjetja "Marles", so zdaj spremenili v telovadnico. Služila bo Domu elektrogospodarskega šolskega centra. Le bogoslužju ne, za kar je bila svoj čas zgrajena!

katerih je vsak vreden deset točk, zadnji pa trideset. Vsak razsodnik torej lahko prisodi največ 100 točk. Kdor nastopajočih nabere največ točk, je zmagovalec. Zdaj pa, fantje in dekleta, še je časa za pripravo! Pridno vadite!

Prijavljenci naj upoštevajo tale navodila:

1. Skupina mora imeti svoje ime.
2. Povprečna starost nastopajočih ne sme biti manj kot 13 in ne več kot 19 let (torej: teen-age).
3. Člani skupin morajo biti slovenskega porekla (vsaj eden 'staršev mora biti Slovenec). Vendar se v izjemnih okoliščinah dovoljuje druga narodnost: v skupini do pet članov — eden ne-Slovenec, v skupini nad pet članov — dva ne-Slovenca.
4. Spored (tri ali štiri točke) si pripravi skupina sama. Biti mora slovenskega značaja, le ena točka je lahko v duhu in jeziku katerega koli naroda.
5. Spored sme vključevati: a) samo glasbo, b) samo petje, c) petje in glasbo.
6. Solisti bodo mogli nastopiti samo s pevsko točko (od dveh pesmi sme biti ena v katerem koli jeziku), s spremljavo ali brez spremljave.

Ni dvoma, da bodo lanski udeleženci zopet sodelovali, upam pa, da bo med nastopajočimi tudi kaj novih obrazov. Dobrodošli!

Pričakujemo, da nas bodo starši velikodušno podprli pri tej manifestaciji mladine — v ohranitev slovenske tradicije med nami.

Prijave pošljite čimprej na eno naših verskih središč: v Melbourn, Sydney ali Adelaide.

Pozdrav vsej slovenski mladini širom Avstralije!

P. STANKO, Melbourn

P. LOVRENC, Sydney

MORAM si odkrito priznati, da bi si tukaj romar skoraj zaželel prirodo samo kot naravno svetišče brez kakršne koli stavbe, saj je tudi Kristus takrat govoril množici sredi božje narave. A to malo ljubko svetišče je kaj posrečeno vključeno v celotno okolje: prevzame te pogled nanj kot na okolico, da tako spontano lahko razmišljaš o Kristusovih blagih:

Kako jasen je bil tu Gospod v svojem govoru! Blagor vsem, ki ne navezujejo srca na zemsko dobrino, ki jim ne pomeni nič vse tisto, kar svet časti in malikuje! V očeh sveta so prezirani, v božjih očeh pa so vredni nebeškega kraljestva. Svetu krotkost in usmiljenje in miroljubnost veljajo za šibkost, žalost za kazni, iz čistosti srca se danes vse norčuje. Svetu ni za pravico, ne za ljubezen. Tolikokrat preganja in sovraži pravične, obrekuje in zasramuje tiste, ki hočejo služiti Bogu. Pri tem pa toliki verjamejo krivičnim preganjavcem, ki iz največjih junakov vere s kletvami delajo največje "izdajalce". Mnogi pa stisnejo glavo med ramena ter v strahu z molkom pomagajo preganjavcem vršiti svoj umazan posel . . .

Svet in njegove krivice ter njegovo razvrednotenje kreposti gredo svojo pot, končna zmaga pa bo le zmaga tistih, ki jim je takrat veljala božja beseda "blagor". Da: blagor, božji blagoslov in božja pomoč vsem, ki so te besede vredni skozi stoletja človeške zgodovine . . .

Ali velja ta "blagor" tudi meni? Kako sem vkljenjen v snov, navezan na drobce tega sveta, četudi me puščajo praznega. Jezus pa mi ponuja

ET-TABGHA — cerkva pomnožitve kruhov in rib

svobodo božjih otrok. Saj bi rad, a ne popolnoma, ne vedno takrat, kot hoče Jezus. Bežne trenutke bi si rad pridržal zase, ob misli na koristi tukaj pozabljam na plačilo v večnosti. Tolikokrat sem podoben farizejem in si javno umivam roke ter baham s svojimi dobrimi deli. Gospod pa hoče duha, ki naj ga črpam iz njegovega evangelija, ne zgolj črko, ki je prazna . . . In preganjanja me plaše, strah pred krivico — četudi vem, da je bil tudi Kristus zame krivično preganjan in celo križan kot "zvodnik ljudstva" . . .

Gospod, naj me ne zadene nobeden "Gorje!", ki so v Tvojem govoru na tem svetem kralju sledili "blagrom"! Naj se ne oziram na svet okrog sebe, ne na svojo udobnost, ko gre za službo Tebi in bližnjemu! Slediti Ti hočem in biti vreden tvoje tolažilne besede: "Blagor . . ."

CERKEV POMNOŽITVE KRUHOV IN RIB v Et-Tabgha omenja že romarica Egerija (okrog leta 400). Takole beremo v njenih zanimivih in važnih poročilih:

"Ne daleč (od Kafarnauma) se vidijo kamnite stopnice, na katerih je stal Gospod. Tam je ob jezerski obali obraščena ravnica, ki ima dosti trave in mnogo palm. Zraven je sedem studencev z obilico vode. Na tej ravnici je Gospod nasitil množico s petimi hlebi in dvema ribama. Skala, na katero je Gospod takrat postavil kruh, služi za oltar. Od te skale obiskovalci lomijo delčke kot zdravilno sredstvo, učinkovito za vse. Ob cerkveni steni teče cesta, na kateri je imel Matej svojo mitnico.

Na gori zraven je razgledni prostor, kamor je šel Gospod, ko je razglasil blage . . ."

Omemba cerkve v spomin čudežne pomnožitve kruhov in rib blizu "sedmih studencev" je potrdila izročilo stoletij, izkopavanja na tem kraju pa so potrdila resničnost tega starodavnega romarskega poročila. Težavnega dela sta se na tem kraju lotila Rev. Dr. Mader in Dr. Schneider ter leta 1932 prišla do uspešnih zaključkov: našla sta ostanke bazilike s tremi ladjami. Bila je 51 metrov dolga in 20 metrov široka. Pod njo pa sta odkrila temelje še starejše cerkve, ki

V času obiskovanja . . .

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavk p. Bernarda bralcem MISLI.

po starosti odgovarja oni, katero je obiskala romarica Egerija. Pod oltarjem sta raziskovalca našla tudi v poročilu omenjeno skalo.

Kot sta bila oba znanstvenika nemškega rodu, tako so tudi današnja cerkvice na tem kraju postavili nemški darovi. Zrastla je leta 1936 na temeljih in v velikosti prvotne cerkve prvih stoletij, ne kasnejše bazilike.

Cerkve spominja na topo: je iz lesa in človek ima občutek, da je zgrajena predvsem zato, da zavaruje čudovite starodavne mozaike, ki so jih izkopavanja odkrila. Gradbeniki so se zares potrudili, da obiskovalcu omogočijo občudovati vso mozaiško lepoto prvotnih tal. Mozaiki so bogato okrašeni z ornamentami, za katere sta dali umetniku inspiracijo krajevna flora in fauna. Tudi ponosni pavi na njih razkazujejo svojo lepoto. Stranski ladji sta prav tako bogati mozaikov živih in pestrih barv.

Najlepši in najpomembnejši je mozaik med oltarjem in apsido, četudi je po starosti mlajši od mozaika v cerkveni ladji. Je iz petega do šestega stoletja. Predstavlja košarico s hlebi in ribama.

Za cerkev skrbijo oo. benediktinci, ki imajo poleg svetišča majhen samostan. Kdor slovenskih romarjev obišče ta kraj danes, bo prijetno presenečen, saj se bo s predstojnikom lahko pogovoril "po domače". Pater je po rodu Hrvat in zelo gostoljuben. Rad postreže romarjem tudi s kapljico iz domačih vinogradov, ki je odlična in močna.

Ko je leta 1964 papež Pavel VI. obiskal Sveto Deželo, se je na kratko ustavil tudi v Et-Tabghi. Takrat je bila še stroga meja med Jeruzalemom, ki je spadal pod Jordanijo, ter Galilejo, ki je bila v Izraelu. Romarji so imeli po dogovoru med obema državama le en dan časa za bežen obisk — tudi pri papežu niso naredili izjeme. Danes — hvala Bogu — te ovire ni več: vsi za kristjane

tako pomembni kraji so v okviru izraelske države ter ni nepotrebnih sitnosti prekoračenja kake meje po sredi.

Na kraju čudeža pomnožitve kruhov romarju kar same od sebe pridejo misli na človeško bedo: Zares, od Boga hočemo kruha, zemškega kruha; da bi ne bili lačni v teh nekaj letih svojega potovanja proti večnosti. Kaj malo pa nam je mar nebeški Kruh, s katerim nam Jezus daje sam sebe.

Ko je Jezus nasitil množico, so bili zanj vsi navdušeni. Hoteli so ga s silo vzeti in okronati za svojega kralja, češ: ta bo dober vladar in vsega bomo imeli v izobilju . . .

Ko pa je isti Jezus govoril o nebeškem Kruhu, ki nam daje večno življenje, so učenci odhajali razočarani od njega. Beseda je bila zanj pretrda, da bi jo razumeli in sprejeli.

Tragika človeštva — zaverovan je v ta svet!

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.

Fr. Lovrenc Anžel O.F.M.

St. Raphael's Slovene Mission

313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160

(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijol)

Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne

St. Raphael's Convent

311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160

Telefon kot zgoraj.

KRSTI

Jože Milan Erzetič, Smithfield. Oče Stanko, mati Ana, rojena Ladišič. Botrovala sta Jože Markočič in Kati Kramar — Merrylands, 25. aprila 1976.

Ana Monika Elliott, Tregear. Oče Robert, mati Marija, rojena Vidmar. Botrovala sta Ignac in Marija Gjura — Merrylands, 1. maja 1976.

Daniel Visintin, Mt. Druitt. Oče Sergio, mati Matilda, rojena Virag. Botrovala sta Anton in Marija Petrolo — Merrylands, 8. maja 1976.

Mary Ann Medved, Aranda, A.C.T. Oče Toni, mati Ivanka, rojena Karničnik. Botrovala sta Jože in Ida Frentin — Garran, A.C.T., 16. maja 1976.

Tomislav Frank Bartel, Girallong, A.C.T. Oče Franc, mati Terezija, rojena Straus. Botrovala sta Janez in Barbara Vratarič — Garran, A.C.T., 16. maja 1976.

POROKE

John Peter Falež, Canberra, A.C.T., in **Susan Patricia Roberts**, Canberra, A.C.T. Priči sta bila Cvetko Falež ml. in Barbara Falež — John XXIII. Chapel, Canberra univerza, 24. aprila 1976.

Gaetano LaRocca, rojen v Palmi, Italija, in **Iva Mary Pirjevec**, rojena v Sydneyu, živeča v Canley Vale. Priči sta bila Tony in Mara Scotton — Cabramatta, 8. maja 1976.

NOVI GROBOVI

V četrtek, 13. maja 1976, je v dopoldanskih urah v Mona Vale, N.S.W., nenadoma preminul 81-letni rojak JOŽE PLESNIČAR. Rojen je bil 10. 2. 1895. v Čepovanu pri Gorici. V Avstralijo je prišel leta 1927. Do leta 1947 je živel s svojim bratom Janezom v

okolici Wangaratte, Vic. Nato sta se preselila z družinama v Mona Vale, kjer sta oba imela zelenjadno farmo, največ paradižnike. Pokojniku je že pred štirimi leti umrla žena Marija, rojena Trušnjevec. Slovenska pogrebna maša je bila opravljena v farni cerkvi v Mona Vale v ponedeljek 17. maja. Nato smo ga spremili k večnemu počitku na tamkajšnje pokopališče, kjer bo počival poleg pokojne žene. Jože zapušča brata Janeza, ki živi prav tako v Mona Vale. Žalujemo naše iskreno sožalje. Spomnimo se pokojnika v naših molitvah. R.I.P.

Šele sedaj sem zvedel za smrt ANDREJA MARKULIN, ki je živel v kraju Wyong. Rojen je bil 16. julija 1901. v vasi Podmišček (Anhovo). Poročen je bil z Ido, rojeno Sloričič, po rodu iz Istre. Rodili so se jima štrije otroci: Alfred (je že med pokojnimi), Silvija (sedaj redovnica pri St. Joseph's Sisters z redovnim imenom Sister Gabriel, predstojnica in učiteljica v Picton-u, N.S.W.), Norma (poročena Vettoretto) in najmlajši Daniel, 30 let. Pokojnik je bival v Avstraliji okrog 50 let. Obdeloval je zelenjadno farmo. Umrl je 3. 8. 1975. Sv. maša zadušnica je bila opravljena v cerkvi sv. Cecilije v Wyong-u, pokopan pa je bil na bližnjem pokopališču v Gylliby. Žalujemo ženi in otrokom naše iskreno sožalje. Spomnimo se tudi tega pokojnika v naših molitvah. R.I.P.

V mesecu aprilu pa je v Cabramatti preminul rojak ANDREJ CIZERLE. Podrobnosti bodo po možnosti objavljene v prihodnji številki. R.I.P.

SIBE POTRESA — RESI NAS, O GOSPOD, smo molili v litanijah vseh svetnikov pri prošnjih procesijah na dan sv. Marka in tri dni pred vnebohodom. Čitali ste o strašnem potresu, katerega Evropa že dolgo ne pomni. Tudi naše kraje je katastrofa močno prizadela. Res ni bilo žrtev, toda brez strehe je le pustila tisoče ljudi, ki so brez moči trepetajoč gledali, ko so se hiše rušile. Ne moremo ostati brezbrizni ob toliki nesreči. Ko to pišem, smo v posebni nabirki zbrali za te žrtve že \$495. Naslednjo nedeljo, to je 23. maja, pa bo zopet taka nabirka Kdor želi lahko pomaga še pozneje. Tudi družabna prireditev našega centra v Merrylands Masonic Hall, 5. junija, bo v ta namen.

MATERINSKA PROSLAVA naše sobotne šole v Merrylandsu je bila na dan mamic 9. maja 1976 v prezbiterijski dvorani. Prav posrečena sta bila prizorčka "Po beli cesti" in "Janček in Marjetica". Program je bil kar pester in je vseboval nad dvajset točk. Najbolj pa nas je vse zgrabilo pri srcu, ko so

otroci po zborni deklamaciji odšli z odra v dvorano in je vsakdo od njih med občinstvom poiskal svojo mamico in ji podaril nageljček.

TELOVSKE PROCESIJE bodo zopet letos na raznih področjih Sydneya. Za merrylandski okoliš bo na Patri- cian Brothers igrišču Flushcombe Rd., Blacktown — v nedeljo 20. junija ob 1:30 popoldan. Za druge dele Sydneya boste zvedeli iz oznanil domačih fara. — Letos bomo pa zopet imeli tudi

SLOVENSKO PROCESIJO. Šli bomo zopet na isto mesto, ki se nam je v letošnjem postu, ko smo imeli tam križev pot — tako priljubilo: Campbelltown. To bo v nedeljo 27. junija. Sv. maša na prostem bo pri XII postaji ob 12. uri. Nato se bo razvila procesija po zemljišču, ki jo bo zaključil slovesni blagoslov. Prav lepo vabim vse rojake, da si ta dan rezervirajo za to našo slovesnost, ki naj bo veličastna, javna izpoved naše vere v Evharističnega Kralja. Vsi, ki imate narodne noše, pridite ta dan gotovo v njih! Vsi po možnosti prejmite ta dan sv. obhajilo. Starši, opomnite o tem svoje otroke! Spoved opravite že preje, ker v Campbelltownu ne bo spovedovanja. Tisti, ki boste želeli potovati s skupnim avtobusom, se prijavite telefonsko na 637-7147 ali pa osebno, kadar pridete v Merrylands k službi božji.

Na dan procesije (27. junija) bo v Merrylandsu božja služba le ob 9.30 z ljudskim petjem, ob 11 uri pa odpade. Pevski zbor bo sodeloval pri sv. maši v Cambelltownu ob 12 uri in pri procesiji. Avtobus odpelje iz Merrylandsa ob 11 uri popoldan.

CIRIL-METODOVA PROSLAVA za Slovane bo

v nedeljo 11. julija 1976 pri poljskem narodnem sve- tišču v Marrayongu. Ob 1 uri bo sv. maša na prostem, pri kateri bo glavni mašnik kardinal Freeman, duhov- niki raznih slovanskih narodov pa bodo z njim somaše- vali. Več podrobnosti boste zvedeli iz cerkvenih ozna- nil ("Nedelja") v Merrylandsu. Lepo vabljeni!

DRUŠTVO SV. ANE že sedaj opozarja na svojo družabno prireditev, ki bo v Merrylands Masonic Hall dne 7. avgusta.

BAZAR za naše cerkveno ŽEGNANJE koncem sep- tembrea bo tudi priredilo društvo sv. Ane. Članice prosijo vse naše žene, da pri tem sodelujejo in naredo razna ročna dela, ki bi bila primerna za nagrade.

SLUŽBE BOŽJE v Merrylandsu so redno vsako soboto ob 7. uri zvečer, ob nedeljah pa ob 9.30 zjutraj in ob 11. uri popoldan. (Enajsta maša odpade le 27. junija).

WOLLONGONG ima slovensko službo božjo zopet v nedeljo 13. junija, 11. julija (vsako drugo nedeljo v mesecu) ob 5. uri popoldan v Villa Maria kapeli.

CANBERRA je na vrsti vsako tretjo nedeljo v mesecu. Kraj je Garran, čas pa ob 6. uri zvečer. Torej 20. junija, 18. julija, itd.

NEWCASTLE pride na vrsto 29. avgusta ob 6. uri zvečer v Hamiltonu.

BRISBANE bo imel slovensko službo božjo v nedeljo 22. avgusta ob 11.30 popoldan v St. Marys, South Brisbane.

P. VALERIJAN

DODATEK dr. Ivana Mikula:

V Brisbane je v januarju ali februarju umrl od srčne kapi **KARLO ZUPANČIČ**, v starosti 56 let, doma iz

*
NAŠE
VERSKO SREDIŠČE
SE NABIRA
ZA ŽRTVE POTRESA.
PRIDRUŽI SE OSTALIM,
KI SO ŽE DAROVALI!
*

Otroci Slomškove šole
v Merrylandsu so se na
MATERINSKI PROSLAVI
zares postavili . . .

Markovcev pri Ptuj. Bil je poročen (žena Frances je nemškega rodu) in je živel v Brightonu. Zal podrobnejših podatkov o njem nisem mogel dobiti. R.I.P.

KRST smo imeli v cerkvi sv. Jožefa, Jerilderie, Riverina, N.S.W. ŠTEFAN ALBIN je četrti otrok Albina DRASČEK in Jožice r. Zrimšek. Rojen je bil 1., krščen pa 28. februarja. Botrovala sta Vlado in Marija Gros iz Wagga Wagga.

Poročilo iz W.A. bo na vrsti prihodnjic.

ZENA SI KAKOR DRUGE, VENDAR DRUGAČNA, KER SI MATI! — To je bil napis, ki je krasil ozadje odra letošnje Materinske proslave sydneyjskega verskega središča. Z nekaj besedami smo hoteli povedati vse. Ker si MATI, si več kot ostale žene. MATI — ti si vir neusahljive ljubezni. Iz tvoje ljubezni črpajo otroci oporo, ki jo potrebujejo v svojem življenju. Ne le kot nedorastli in nebogljani, ampak tudi kasneje kot odrasli. MATI — koliko milobe izraža teh nekaj črk — in koliko bolečine prinaša ista beseda, če matere ni. Njeno srce svari, odpušča in ljubi obenem. Moč njene ljubezni premaguje vse, za ves trud pa tolikokrat žanje le nehvaležnost...

V teh mislih smo z otroki, ki sleherno soboto obiskujejo Slomškovo šolo v Merrylandsu, pripravili 9. maja skromno akademijo. Kljub težavam s slovenščino — so pač že tu rojeni — so se točke dobro naučili in s tem najlepše dokazali ljubezen do svojih mamic. Spored ni bil kratek: deklamacije, pevske in glasbene točke, sestrici Twrdy sta pokazali svoje znanje v baletu. Sledila je tudi kratka igrice, ki so jo vprizorili najmlajši.

Ves spored je vodil in s toplo besedo lepo povezoval p. Lovrenc. Pri zadnji pesmi: "Sprejmi čestitke, o

Še ena slika Materinskega dne:

Prizorček "Janček in Marjetica"

mama . . ." so vsi otroci pohiteli v dvorano in vsak je imel dva nageljna. Enega je dal svoji mami, drugega pa mami, ki ni imela med njimi svojega otroka, da bi ji podaril cvetko.

Vsi smo zapuščali dvorano z zadovoljstvom v srcih. Posebno pa so bili veseli otroci sami. Z lepo uspejo prirediteljstvo so se mamicam zahvalili za vse trude in skrbi, ki jih imajo z njimi skozi vse leto. Leto je res dolgo — materinski dan pa samo eden v letu. Tako hitro mine njegova proslava . . .

SESTRA MIRIAM

Mogoče je varati nekatere vedno

ali nekaj časa vse.

Ni pa mogoče varati vseh vedno.

ABRAHAM LINCOLN

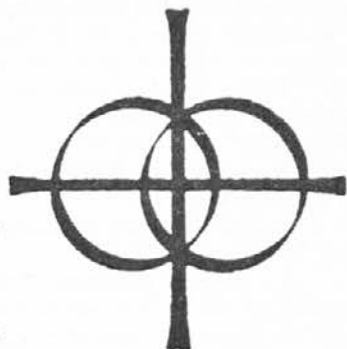
PRAZNUJEMO zmago premaganih. Misel je nenavadna, a je resnična. A ena izgubljena bitka ne pomeni zadnjega poraza v dolgi vojni, in ena dobljena še ne končne zmage.

Kristus je svoj prvi boj končal na križu in slovenski narod svojega tudi. Toda tisti, ki so verovali v Kristusa in njegovo oznanilo, so dosegli zmago, ki traja dvatisoč let. In mi, ki verujemo v svoj narod ter v njegovo pravico do svobode in do vsega, kar mu na svetu po božji volji gre, vemo, da bo tudi konec naše poti tak, kakor mora po večni postavi biti. To vemo danes trdneje in bolj prepričano kot pred tridesetimi leti, ker je ta dolgi čas dokazal nam, sovražniku in svetu, da smo imeli prav. Prav v svoji veri, v svojem boju in svoji zvestobi vsemu, kar je Slovence v dolgi in hudi preteklosti ohranilo za trdo zaslužen lepšo bodočnost. Ta naša vera v svoj prav je kamnito poroštvo, da bo nekoč tudi za nas tako, kakor vemo, da mora biti.

Pisatelj MIRKO JAVORNIK

(lanskega junija na spominski slovesnosti v Clevelandu, ZDA)

VEČNA VEZ

(7)

Prijel ga je pod roko in odpeljal.

Ko sta se poslovila, mu je doktor pogledal v oči:

— Spoštovanja ste vredni. Troje takih žensk je še tukaj in možje ne pridejo več. — Stresel mu je roko.

Po vsakem obisku je Matt kakor bolan, toda bolečina ni več tista kakor prve dni. Med delom manj skeli.

8

Dorothy se je čudno zaprla vase. Odkar je Matt najhujše prebolel, ni prišla več tolikokrat z očetom in Mattu se je zdelo, da se mu izmika.

Vprašal je Steva.

— Saj veš, Matt, tudi pri nas smo v stiski z ljudmi in dobrega dela se nabere. Zdaj, v zimi, je šivanja in popravljanja na kupe. Kar Barbara potrebuje, to ji sama sešije in takale drobnad vzame veliko časa.

Toda Matt čuti, da Steve ni povedal pravega.

V marcu je imel Steve rojstni dan. Matt je vedel, da se bo zveselil, če se ga spomni. Kupil mu je lepo pipo.

In res je bil stari ves iz sebe. Dorothy je prinesla vina za Matta in Franka. Steve ga ni smel.

Nihče se ni dotaknil Mattove bolečine in Frank je bil tega neizmerno vesel. Steve je pripovedoval zgodbe iz mladih dni, kako se je klatil po Ameriki, Frank je pripovedoval svoje križe in svoja pota, kako sta z Mattom les podirala po gmajnah, o Barbari je imel že na jeziku, pa se je še pravi čas domislil, da je boljše, če molči.

Dorothy je sedela ob strani in ni rekla besede. Toda Matt je čutil, da gleda vanj. Potlej je Steve vprašal Matta, če dobi od doma kakšno pošto.

— Vsako leto eno pismo od matere. Oče ne pišejo nikoli. Žive kakor smo pač živeli nekoč mi. V revščini.

— In ti pišejo, da se vrni?

— Spočetka so, potlej so tipali, kaj bom rekel, če zapišejo na brata. Ko sem jim napisal, naj mu kar zapišejo, niso več pritisiskali name.

— Kako pa sam misliš? Te še vleče domov?

Tedaj je Dorothy nenadoma vstala, stopila k mizi in segla po steklenici.

— Saj še ni prazna, — je rekel Matt.

— Dotočila bom, — je rekla in odšla.

Matt je gledal za njo.

VSE STORI NAPAK . . .

Če duhovnik enkrat deset minut delj pridiga, tedaj že govore, da "je položil veliko ploščo na gramofon". Če pri pridigi malo glasneje govori, tedaj "vpije", če govori normalno, ga pa "ni mogoče ničesar razumeti".

Če si v spovednici vzame čas, je "absolutno predolg in nemogoč", če opravi kratko, je "površnež, ki človeka sploh ne posluša".

Če mašo začne točno, "njegova ura gotovo prehiteva", če začne le minuto prepozno, s tem že "mudi vso faro".

Če ima lastni avto, je "bogat in posveten", če ga nima, tedaj "ni v koraku v časom".

Če popravi cerkev, "po nepotrebnem zapravlja denar", če tega ne naredi, je "skopuh, ki pusti, da vse propada".

Če po vesti in cerkvenih zakonih odkloni krst otroku, ali botrstvo, ali morda pogreb, "je krivičnež in trdosrčnež brez ljubezni", če v gotovih slučajih le najde okence in iz usmiljenja ustreže, je "far, ki vse stori za denar".

Če je natančen pri poročnih dokumentih in raznih priporočilih, je "mož, ki jaha zakone", če je popustljiv in preveč zaupa, velja za "norca, ki se ga da potegniti".

Če sprejme ponujeni dar, je "grabež brez primere", če dar iz gotovega vzroka odkloni, je "tako neotesan, da žali".

Če se drži doma, je "pustež, ki mu ni za farane", če rad obiskuje družine, "že ve zakaj: najesti se pride in spet nekaj hoče . . ."

Če v družbi izpije kozarec, je že "pijanec, ki ga rad cuka", če je abstinent, je pa "hinavec, ki se dela lepega".

Če je mlad, "nima nobene izkušnje", če je star, "bi moral že vendar v pokoj".

Zanimivo: ko umrje — tedaj pa "ni nikodar, ki bi ga nadomestil . . ." Še s smrtjo vsem ne more ustreči — kako bo potem živ?

DAROVI ZA BERNARDOV
JUBILEJNI TISKOVNI SKLAD:

\$50.— Slovensko-avstralsko društvo Canberra; \$20.— Karel Kodrič (namesto venca na grob Angelu Gašparinu); \$12.— Marjan Lauko; \$10.— Zorka Kovačič, Marjana Toplak; \$8.— Anton Ludvik, Dušan Rudolf, Heda Stankovič (namesto venca na grob Jožeta Plesničar); \$7.— Dr. Zvonimir Hribar; \$6.— Marija Zai, Alojz Papež, Ivan Mlakar, Anton Kosi, Petrina Pavlič, Anton Berkoppec, Pavlina Pahor, Mirko Prajdič, Davorina Zorzut, Marija Diviachi, Marija Penko, Karel Štrancar, Kune-gunda Turk, Henrik Šajn; \$5.— Rudi Marin, Slavko Hrast; \$4.— Alojz Ivančič, Frank Sajovic, Miha Valenci; \$3.— Herman Muster, Slavko Koprivnik, Ivanka Bobek, Franc Izanc, Jožef Vogrinčič. \$2.— Eoris Topolevec, Maks Krajnik, Bruno Knafeljc, Franc Baša, Tere-zija Ferencz, Anton Gjerek, Ignac Valenčič, Alojz Mavrič, Frank Fran-čič, Stanka Pečnik, Vera Može, Lojzka Jug, Janez Kern, Jože Mrav-ljak, Darko Stanič, Jože Kavaš; \$1.50 Ivana Hudoklin; \$1.— Rudolf Vitez, Zofija Brkovec, Rudi Jam-šek, Drago Grlj, Angel Bajt, Lucija Sulič, Jože Brodnik, Ivanka Penca, Edvard Hojak, Alojz Cehel, Alojz Furlan, Franc Pavlovič, Vinko Ja-ger, Jože Gorup, Ivan Nadoh, Edo Bembič, Sabina Gomizelj, Katica Tkalčević, Drago Jakovac, Emil Krajnik, Anton Pašič, Danijela Vo-larič, Leopold Matelič, Alojz Kučan, Lucijan Kos; \$0.50 N.N.

P. STANKO PODERZAJ, IN-DIJA: \$7.— Dr. Zvonimir Hribar; \$4.— N. N. (lačni), Antonija Šabec; \$2.50 Pavla Fabjan (za lačne). — Bo poslano v Indijo, četudi je pater že pokojni.

— Zdi se mi, da je Dorothy nekaj shujšala, — je rekel.

— Se mi zdi, — je mirno rekel Steve. Potlej se je spustil v pogovor s Frankom, ki se ga je pijača prijala.

Tedaj je Matt vstal in stopil v kuhinjo. Dorothy ni bilo. Odšel je po stopnicah v klet. Na vratih je trčil ob njo. Ustrašila se je.

V poltemi ji je komaj videl v obraz, toda čutil je, da ni šla v klet zavoljo vina.

— Nič ne govoriš, — je rekel.

Molčala je.

— Sem že očeta vprašal, kaj je s teboj. Tako na poredko prideš in zdi se mi, da sem napravil kaj napak. Veliko sem ti dolžan in ne bi rad videl, da bi bilo med nama kaj narobe. Če ni bilo kaj prav, reci in bom popravil.

— Vse je prav, Matt, — je dihnila.

— In vendar ni, Dorothy. Vidim, da ni.

— Ko ste govorili, če greš domov in . . .

Hotela je iti mimo njega, pa jo je ustavil.

— Pusti me, — je rekla trdo. Stopil je na stran. Toda že na drugi stopnici se je obrnila:

— Matt, ne bodi hud.

Stekla je navzgor. Matt je zaprl vrata, potlej je videl, da je na vrhu obrisala oči. Ko je stopil Matt v sobo, je sedela na svojem mestu in ga ni pogledala. Frank je Stevu razlagal, da je revež vedno revež in da bi se moral svet drugače vrteti.

Steve se je smejal.

Bilo je blizu polnoči, ko so se poslovili. Frank se je lovil, Matt pa je bil trezen kot že dolgo ne. Dorothy je šla z njima na dvorišče. Vlekel je moker veter.

— Matt, nisem hudo mislila, — je zaprosila.

Videl je njene roke ob telesu in spomnil se je, kako se ga je oklepala takrat, ko je Steva zadela kap. Kako sta tekla tod čez in kako vročo roko je imela.

— Vem, Dorothy, — je rekel.

Potlej je bruhnilo iz nje:

— Matt, saj ti ne boš šel domov.

— Mislim, da ne, — je rekel čudno mirno. In sam ni vedel zakaj, prijel jo je za roko in toplo dejal:

— Lahko noč, Dorothy.

Odšel je za Frankom, ki se je pijano vlekel pod golim drevjem.

* * *

Pomlad je pričakal Matt kakor včasih. Čeprav si je vsak dan sproti zatrjeval, da se v njem ni ničesar spremenilo, je vendar čutil nemir, ki se je poglobil posebno takrat, ko je obiskal dom. Ko je plačal vsak mesec Janino oskrbo, se mu je zazdelo, da plačuje pač za človeka, ki je usmiljenja vreden, za človeka, s katerim je nekoč živel pod isto streho. Nič več ni bilo tiste strašne bolečine, ki je rezala kakor nož in ga morila vse noči.

Jane s svojim svetom vred se mu je umikala. Videl je, da ji ne pomeni ničesar več, da nima več mesta v njenem spominu in ta zavest mu je hromila ljubezen.

Spoznal je, čeprav se je ravno te misli najbolj otepal, da živi v njem samo še veliko usmiljenje do nje, ki jo je nekoč ljubil.

Bolelo ga je.

Pogovor z Dorothy in njena zaprtost sta bolečino še povečala.

Čeprav se je gnal z delom, bolečina ni utihnila. Glodala je včasih prav na površju, časih globoko spodaj in niti čebljanje Andreja, ki je postajal vsak dan močnejši, ni pomagalo. Včasih se mu je celo zazdelo, da iz Andrejevih oči govori Jane, da mu očita.

Dorothy se ni spremenila. Mattu se je celo zdelo, da jo je tisti razgovor še bolj zmedel in da ji je skoraj nerodno, ko se srečata. Obraz se ji je čudno pobelil. Iz oči ji sije težka trudnost.

Nazadnje je celo Steve to opazil.

— Kakor da po cele noči ne spi, — je potožil Mattu.

— Morda je zavolj Boba kaj, — je zinil Matt.

— Še ne misli ne nanj. Toda nekaj vem, to vidim.

Ošinil ga je s čudnim pogledom.

Bilo je ob košnji. Matt in Frank sta pomagala Stevu, ker je vse kazalo, da se bo vreme spridilo. Soparica je bila neznosna, nebo se je mrenilo in proti večeru se je nagnetlo že toliko oblakov, da je Matt silil, naj delajo do trde teme. Še ponoči bo dež.

Čez deseto je že bilo, ko so potegnili zadnji voz domov. Dorothy je hotela, da bi oba s Frankom ostala še na večerji, toda Frank je hotel pogledati še k živini. Tako je Matt ostal sam.

(Dalje prihodnjič)

SLOVENSKI MISIJONARJI, TOGO, AFRIKA: \$322.— Postna nabirka družin melbournske skupnosti: \$276.10 Postna nabirka družin sydneyske skupnosti; \$188.— Doprinos srček "Velikonočne košare" (sydneyski verski center); \$100.— Franc Šveb, Mirko Šveb: \$50.— Dušan Lajovic, družina L. Martin; \$35.— Ciril Skofic; \$25.— Milan Kavic; \$20.— Marjana Toplak (za lačne), N. N.; \$10.— Maks Krajnik, Franc Rožanc; \$7.— Ivan Kovačič; \$5.— Danica Volarič (za lačne), Albina Sinigoj (za lačne — namesto cvetja na grob Carmela Sedmak), Marija Posavec; \$4.— Marija Zekš (za lačne), Silvo Rošker; \$2.50 Pavla Fabjan (za lačne); \$2.— Vera Može; \$1.25 Janez Burgar.

Dobrotnikom Bog povrni!

Ljubezen za ljubezen

GNEČA je bila kot po navadi. Zopet bo treba potrpežljivo čakati. Zaslišim znan glas bivšega sošolca: "Zdravo, kako si?"

"Hvala, gre".

"Te lahko nekaj vprašam? Zakaj nosiš prstan?"

Najbolje, da odgovorim čisto prozaično: "Ko naredimo zaobljube, dobimo prstan".

"Če sem te prav razumel, si zaročena z Bogom?"

"Tako nekako . . ."

"Koliko časa si že nuna?"

"Jesen bo deset let".

"To si ga polomila! Mar bi si ustvarila družino?"

Zmajeval je z glavo, jaz pa sem se zamislila.

Zakaj številni ljudje mislijo, da je odločitev za Boga polom? Ali je tako nenavadno, če dekle odide v samostan? Je res zadaj razočaranje v ljubezni?

Tudi sama sem si v začetku tesnobno postavljala to vprašanje. Ali je vredno? Kakšno življenje izbiram? Uboštvo . . . čistost . . . pokorščina . . . Bodo to tri suženjske verige, ki me bodo priklepale na določene prostore, ljudi (predstojnice, sestre), dnevni red? Neštokrat sem premerila samostanski vrt po dolgem in počez. Končno je vstala pred menoj podoba križanega Odrešenika. Videla sem njegove roke, pribite na križ. Ničesar nimajo več . . . razen ljubezni do nas, do mene. Da, tu je uboštvo, ki odrešuje. Spoznala sem, da me pristanek na njegovo uboštvo osvobaja in da ga ljubim.

Hkrati sem odkrila Gospodovo pokorščino iz ljubezni do Očeta. Vzljubila sem jo v tistem trenutku. Nato sem zaslutila čistost Odrešenikove ljubezni na križu, ki zase nič ne prosí, le vse daruje. Z vso gotovostjo sem se odločila za to čistost.

Spoznala sem še nekaj: če sprejemem Boga, dobim v njem vso veliko človeško družino. Nikoli ne bom osamljena, nikoli . . . "In jaz bom, ko bom povzdignjen z zemlje, vse pritegnil k sebi" (Jan. 12,32).

Vem, vem, kaj mi boste rekli: "Saj lahko ljubiš Boga tudi brez te odločitve. Tudi sredi sveta si lahko dober kristjan. Takih Cerkev danes še posebno potrebuje". Toda vsak ima svoj dar od Boga, eden tako, drugi tako. Vsakdo je poklican in vsakdo je dolžan, da tudi za ceno žrtve ohrani svojo pripadnost Kristusu. Evangeljski teksti pa nam odkrivajo še več — skupina učencev, ki je odgovorila na Kristusovo ljubezen, je zapustila imetje, družinsko življenje, lastne načrte, ki se sicer ujemajo z zahtevami nebeškega kraljestva, a nosijo v sebi nevarnost razdeljenosti srca. "Kdor ni oženjen, skrbi za to, kar je Gospodovega . . ." (1 Kor 7,32).

V svetu pridobitništva in odtujenosti smo se zbrali, da hodimo za Jezusom. V svojem okolju verujemo in ljubimo in hočemo z vsem svojim življenjem pričati, da je Bog prišel, da ljubi človeka in ga more rešiti. Odkar se je učlovečil, je tiho in neopazno prišel k nam, predal se je človeškim rokam. Nasproti napuhu, veličini in zlorabi je postavil svojo ljubezen.

Danes, jutri in vedno bo redovniško življenje bolj ali manj znalo obleči času primerne oblike, a v bistvu bo ostalo vedno popoln dar bitja Bogu. On nas je prvi ljubil, zato je redovniški poklic ljubezenska zgodba, ki jo je Charles de Foucauld izpovedal takole: "Odkar verujem, da Bog obstaja, mi je jasno, da ne morem storiti drugega kakor živeti zanj".

URŠULINKA

Fr. Philip I. Feryan O.F.M.

Holy Family Slovene Mission

47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007

Telefon: 46-5733.

TU SO zakasneli "odmevi" iz Adelaide. Bom začel kar po kronološkem redu, da ne bom kaj važnejšega izpustil.

*

Dne 14. februarja se je poročila **Helena M. Zavrl**, hčerka Pavla in Eleonore Zavrl iz Woodvilla. Tu je bila rojena in tu je zrastle, zato se je tu tudi poročila (v cerkvi Matere božje). Za zakonsko družico jo je dobil **Rodney Morony**. Želimo jima veliko sreče, staršem pa zadovoljstva z vnuki.

*

29. februar — dan, ko smo preko 5UV-SA slišali prvi slovenski radijski spored. Žal sam te prilike nisem imel, slišal pa sem kaj zadovoljive komentarje. Pripravila sta ga gospod in gospa Zabukovec. Tudi drugi program, 4. aprila, mi je ušel — le delno sem ga slišal, pa ga moram pohvaliti. Lepo je čuti domačo pesem po zračnih valovih. Gotovo bo tudi radijski slovenski spored doprinesel svoje k pozitivni slovenske zavesti med tukajšnjimi rojaki.

*

Na 7. marca — prvo marčno nedeljo — se nas je kar lepo število zbralo v Berriju. Za adelaidski obisk so tamkajšnji rojaki pripravili prijeten piknik blizu Loxtona. Služba božja, napovedana za opoldne, se je vršila kaki dve uri kasneje: pastir je zgrešil pot in so ga morale ovce iskati. Na srečo so ga našle. Služba božja v tako lepem vremenu, v lepi naravi ob vodi, je poživila obisk in navdušenje. Tako tudi po maši ni manjkalo petja in veselja. Žal je med našimi slavčki zaradi boleznih manjkala ena glavnih pevk, gospa Pavla Pirc.

Vsem rojakom iz Berrija in okolice iskrena zahvala za tako prijeten dan.

*

Dne 28. marca smo zopet krstili. **Lindo Suzano** je prinesla v našo kapelico družina **Lavrenčič** iz Prospecta, ki je nedavno dospela iz Argentine. Trem sinovom — Marcelu, Aleksandru in Danijelu — se je zdaj pridružila še krepka deklica. Oče Franc je iz

Loga pri Kobaridu, mati Julijana pa je litvanskih staršev, ki so po vojni emigrirali v Argentino. Botrovala sta stric Julijan in Ema Lavrenčič iz Valley View. Naj bo nova kristjana res veselje staršem!

*

Dne 3. aprila pa je spet Avstraljanec zadel svoj glavni dobiček: **Robert Aubert** se je poročil z **Marico Subic** iz Rosewater. Nam vsem poznani oče Stanko je kaj ponosno stopal z njo k oltarju nove cerkve sv. Marijete, Croydon Park, da jo je izročil zaročencu. Obema obilo božjega blagoslova! Stanku pa želimo, da mu bo, v tolažbo ko je že hčerko izgubil, sin Joško še naprej delal veselje s svojo pridnostjo v soli.

*

O prvi laični konferenci adelaidske nadškofije (2, 3, 4. aprila) boste brali v posebnem članku. Slovensko versko skupino sta častno zastopali gospodični Laura Premrl in Nada Čargo. Obe sta profesorici: prva poučuje na Strathmont High School, Gilles Plains, druga pa na Ingle Farm High School, Ingle Farm. Zahvaljujem se jima v upanju, da se jima bo drugo leto pridružilo še kaj naših vernikov. Nekaj mož in fantov bi bilo kaj dobrodošlih, da ne bodo žene in dekleta rekly, da so le one povsod prve — in edine...

*

Veliki teden smo pričeli na cvetno nedeljo z mašo in obredi blagoslova zelenja v cerkvi Sreca Jezusovega, Hindmarsh, ter končali na nedeljo Vstajenja v isti cerkvi. Med vsemi obredi (razen na veliki četrtek) je bila lepa udeležba, najbolj pa se je to pokazalo na veliko nedeljo. Lepo in prav je, da se zavedamo, da je le treba "dati Bogu, kar je božjega" — to je potrdila naša prisotnost in veliko število obhajil. Tako sodelovanje daje nam vsem upanje, da se še ne bomo tako kmalu utopili v tujem morju, četudi ne bo šlo brez trdega dela in hudega boja. Vstali Zveličar nam lahko da poguma, stanovitnosti in moči, da ohranimo svojo narodno in versko zavest. Bog daj!

*

Za prvega maja nas je v Domu prijetno presenetila s svojim izvajanjem folklorna skupina. Gospa Francka Gabršek je pokazala veliko potrpežljivosti in vzelo ji je mnogo časa, da je mladino naučila nekaj naših domačih plesov. Seveda se z avstrijsko folklorno skupino res ne moremo primerjati, a če bo mladina tako nadaljevala kot je začela, lahko z veseljem in ponosom gledamo nanjo. Res je vredno priti v Dom na sleherni nastop mladine.

*

Dne 8. maja je v Adelaidi umrla gospa **ROZA CARDENARO** r. Maglica in pokopališče v Dudley Park-u je za en slovenski grob bogatejše. Pokojnica je bila rojena 19. septembra 1931 v Golcu, v Avstralijo pa je dospela na ladji „Aurelia“ 15. februarja 1959. Zapušča moža Petra ter sina Klavdija in Alda.

Vsem najbližjim kot tudi ostalim sorodnikom izre-

kamio ob izgubi iskreno sožalje, pokojnica pa naj počiva v miru božjem!

*

Na nedeljo 16. maja se je naša adelaidska narodna skupnost prvič udeležila verske manifestacije in javno pokazala svoje katoliško prepričanje, ki je naša tisočletna dediščina. Vseškofijska manifestacija v čast Materi božji v Rostrevor Parku je res nekaj veličastnega, saj so časopisi letos ocenili število udeležencev nad štirinajst tisoč. Vse župnijske skupnosti in razne etnične skupine so se je udeležile s svojimi zastavami in banderi. Naša slovenska skupina ni bila majhna, s številom narodnih noš pa smo se brez dvoma uspešno merili s Poljaki, Litvanci in drugimi večjimi skupinami.

Ob tej priliki je prvič zavihralo naše bandero, ki so nam ga napravile sestre karmeličanke. Bela sprednja stran nosi podobo slovenske Marije Pomagaj. Zadnja stran pa je razdeljena v barve slovenske zastave, ki jih krasi tri rumene zvezde s polmesečem — naš tradicionalni narodni grb.

Bandero je ponosno nosil Ahlinov Frank, spremljala pa sta ga Jesenkova Marjan in Frank — vsi seveda v narodnih nošah. Bog daj, da bi se še velikokrat tako lepo zbrali okrog tega našega bandera ter brez traku javno pokazali svojo versko in narodno pripadnost.

Vsem udeležencem, zlasti narodnim nošam, iskren Bog plačaj!

*

Na prvo nedeljo v juniju (6. junija) bomo zopet praznovali. Bo posebno lep dan za pet naših družin, katerih malčki so se dolge mesece redno pripravljali za prejem prvega svetega obhajila. To so: **David Dodič, Boris Ivančič, Franci Jenko, Silvana Kresevič** in

Elizabeta Sužnik. Njih prvi prejem Jezusa bo v veselje nam vsem, zlasti pa v veselje njih staršem, ki otrokom nudijo tako lep zgled z lastno prisotnostjo pri slovenski službi božji in prejemom zakramentov. Ta dan bo služba božja zopet popoldne v cerkvi Srca Jezusovega, dopoldanska v naši hišni kapeli pa odpade. Posebej bomo molili za naše prvoobhajance, da bi ostali zvesti in njih prvo obhajilo ne bi bilo le prvo in zadnje, ampak začetek rednega prejetanja božjega Kruha.

*

Adelaidčanom priporočam v molitev in obisk naše bolnike, zlasti Alojza Cetina, Marto Jakša in Alojza Milošiča. Ob pogledu na trpljenje drugih nam bodo naše lastne težave lažje. Ali mar ni tako?

*

Zdaj pa še nekaj o delu na starem in novem bloku! Naš polž je kar naenkrat precej hitro stekel — pravi čudež. Ko bo šlo tole v tisk, bo na starem bloku nova ograja že stala. Na novem bloku pa je nižina že skoraj izginila, stekla na hiši so obnovljena, električna napeljava prav tako, tank za vodo postavljen, k hiši dozidan zid itd... Pridnih delavcev res ni manjkalo. Preveč bi bilo imen, da bi jih našteval; naj jim vsaj na tem mestu izrečem iskreno zahvalo. Saj dostikrat mnogi pridejo, store svoje delo in odidejo, predno se vidimo ter bi se jim mogel vsaj osebno zahvaliti.

Le dajmo, skup držimo! Sloga nam bo dala moč! In da se poslužim ameriškega pregovora: You don't have to see eye to eye, to stand shoulder to shoulder — Ni potrebno zreti iz oči v oči, ko stojimo z ramo ob ramo!

NEKAJ JUNIJSKIH MISLI

STRAŠNA je moč časa, ki prinaša pozabljene. Kakor brezno brez dna je, ki požira dogodke in jih skriva vase.

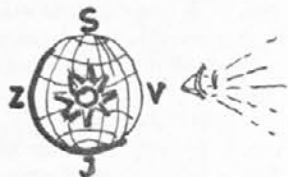
Toda še strašnejšo moč ima duh. Čas s pozabljenjem vred je vendar ograjen, duh pa je brez meja.

O, ko bi se mi vsi zavedali, kaj vse bi lahko napravili, ko bi dali duhu vsaj toliko možnosti, kakor ga dajemo času! Kako marsikaj drugačna bi bila naša gledanja, koliko manj sodba križem kražem bi bilo, koliko manj farizejske modrosti in koliko več značajnosti.

Samo z duhom smo lahko mrtvim blizu, samo z duhom lahko preletavamo leta, ki zasipajo preteklost v pepel. Brez duha bo nas same zametel čas in bomo nazadnje samo revni potniki brez luči, brez sija in vendar bi morali kazati pot z njim vsaj rodu, ki je iz nas zrastel.

Glejte, dragi prijatelji, v tem vidim globino Spominskih dnevov, v tem vidim pravo počast tistih, ki so dali vse, kar so imeli. Zavoljo duha so veliki, zavoljo duha so še vedno živi, zavoljo duha so ušli času, čeprav so v njem s telesom umrli. Ostanimo jim blizu nele s slavospevi, ki so besede, ostanimo jim blizu z duhom, ki edini more vezati žive in mrtve.

KAREL MAUSER

Z VSEH VETROV

NAŠ SENATOR LAJOVIČ je 18. maja v senatski zbornici sprožil vprašanje avstralske pomoči ob evropski potresni katastrofi. Poleg severne Italije je posebej omenil tudi prizadete dele Slovenije, ki so bili doslej celo v časopisju komaj omenjeni. — Odgovor se je glasil, da je bil v prvo pomoč prizadetim ob potresu poslan preko Rdečega križa dar četrtilijona dolarjev. Obenem bo olajšan in pospešen emigracijski proces za vse, ki bi se iz prizadetih krajev želeli izseliti v Avstralijo.

DEVETNAJST novih kardinalov je imenoval papež. Med njimi jih je sedem iz Evrope, pet iz obeh Amerik, štirje iz Afrike, dva iz Azije in eden iz Oceanije. Imena dveh pa si je papež pridržal "in pectore", kakor pravimo z latinskim izrazom. Za enega se je kasneje zvedelo, da je hanojski nadškof. Nekateri ugibajo, da bi morda tajno postal kardinal nadškof Čidimbo v Gvineji, ki je bil obsojen na dosmrtno ječo. Vsekakor je vedno tehten razlog, kadar papež imena ne izda.

Vseh kardinalov je zdaj 138, med njimi jih ima 120 pravico voliti novega papeža. (Pravico voliti izgubijo z dopolnitvijo osemdesetega leta starosti.) Najmlajši je filipinski kardinal Sin, ki ima šele 47 let. Italijanskih kardinalov z volilno pravico je komaj dvajset.

ZNANA JE relikvija svetega Januarija, patrona Neaplja, ki vsebuje mučenčevo strjeno kri: vsako leto ta kri vzkipi in postane tekoča na tri dneve, ki so v tesni spominski zvezi z mučenčevim življenjem: na prvo soboto v maju, 19. septembra in 16. decembra. To se zgodi pred številno množico v neapeljski stolnici. Parkrat v dolgi zgodovini stoletij je utekočinjenje krvi izostalo in vedno je to pomenilo hudo nesrečo. Letnice so: 1527 in 1528 — nad mesto je prišla kuga; 1569 — sledila je lakota; 1835 — sledila je smrtonosna epidemija. Kri je ostala strjena tudi v letu 1940, ko je Italija stopila v vojno.

Ni namen te naše omembe razglabljaliti o vsakoletnem neapeljskem dogodku ali dokazovati njegovo pristnost. A letos so relikvijo omenjali vsi svetovni časopisi: nadškof z množico je namreč tudi letos zaman čakal cele ure, da bi kri sv. Januarija zakipela. Kri je ostala v strjenem stanju — "neapeljski čudež", kot mu pravijo, je letos izostal.

Komaj teden potem je potres prinesel tolikšno razdejanje in terjal toliko žrtev...

A to še ni vse: Italijani so tik pred volitvami, saj je po komaj 75 dneh življenja padla že 36. vlada v zadnjih 33-ih letih. Gospodarska kriza, socialni

nemiri in komunistične obljube so pripeljale državo do roba anarhije. Kdo bo zmagal? Kaj bo prinesla bodočnost?...

V TRSTU na astrogeofizikalnem inštitutu o zadnji potresni katastrofi trdijo, da tako močnega potresa na tem področju ni bilo po letu 1511, ko se je razklala tudi gora Dobrač na Koroškem in zasula 14 vasi. Po podatkih iz kronik je bilo v teh krajih že najmanj 200 potresov, od katerih jih je 45 imelo tragične posledice. Po prvih primerjavah evropskih in svetovnih seizmoloških postaj je znašala rušilna moč potresa v Furlaniji med osmo in deveto stopnjo po Mercalli-Cancani-Siebergovi lestvici. Po zemljevidu potresne nevarnosti, ki ga je leta 1972 izdelala ruska seizmologinja Galina Šenkarjova, je bil potres le za 0,5 stopnje šibkejši od najmočnejšega potresa, ki sploh lahko doleti te kraje.

POLEG POTRESOV, ki so nam vsem v spominu (Skopje v Makedoniji leta 1963, naše Kozjansko pred dvema letoma in Guatemala letos), je svet v našem stoletju doživel že vrsto zares katastrofalnih potresov. Leta 1902 je bilo na otoku Martinique nad 30.000 mrtvih. Štiri leta kasneje je potres razdejal Kalifornijo: po potresu povzročeni požar je uničil središče, milijonskega mesta San Francisca. V Messini na Siciliji so leta 1908 našteji 75.000 žrtev. Najhujši potres je bil leta 1920 v kitajski pokrajini Kansu: 180.000 mrtvih. Tri leta kasneje pa je bilo zaradi potresa in nastalega požara 145.000 mrtvih v Tokiu na Japonskem. (Tokrat ne bom "zajmral" o "silah narave" in "tehniki brez moči", da ne bom našega ing. Žigona zopet spravil v slabo voljo...)

REKORDNO ZAMUDO v poštni dostavi raziskujejo michiganski poštni uradniki v ZDA. Gre za dopisnico s poštnim žigom **Chicago, 8. januar 1908** in znamko s ten peni, ki je dospela na cilj šele nedavno — potovala je torej celih 68 let. Dobil jo je upokojeni farmar Lorne Gascho, Elkton, Michigan, naslovljena pa je bila na J. G. Gillmana, Gaschovega starega očeta po materini strani, ki je takrat bival na istem naslovu.

Ko je zanimiva zamuda prišla nedavno na dan, še niso ugotovili, kje se je dostava zataknila in kje je dopisnica obtičala za toliko let.

Mi pa se pritožujemo nad avstralsko pošto...

ZA ŠKOFA je bil dne 28. aprila v Heleni (država Montana, ZDA) posvečen 43-letni duhovnik **ELDEN**

CURTISS. Posvečenje se je vršilo na športnem stadionu, ker bi bila stolnica za tako slovesnost premajhna. Kar nas zanima in na kar smo lahko ponosni, je to, da je mladi škof **po materi slovenskega rodu**, dobro razume materin jezik in za silo tudi govori.

Skofova mati je bila rojena v Trziču in je bilo njeno dekliško ime Neiger. Tri leta je imela, ko se je izselila v Ameriko, kjer je njen oče rudaril v Rock Springsu, Wyoming. Družina se je nato preselila v Baker, Oregon, dekle je po končani šoli postala bolničarka in se poročila s poštarjem Eldenom Curtissom. Oba sta bila prisotna pri sinovem škofovskem posvečenju.

Novi škof je kot duhovnik že trikrat obiskal Slovenijo. Ustavil se je pri maminem stricu, pokojnem Viktorju Čadežu, ki je župnikoval v Mekinjah pri Kamniku. V Ljubljani pa je živila mamina teta, redovnica m. Akvina, ki je pred tremi leti umrla. Rodna domovina matere mu je zelo všeč in te obiske je porabil po lastnih izjavah tudi za izboljšanje svoje slovenščine, da bo materi z njo napravil večje veselje.

Kri res ni voda — naš primer to jasno izpričuje. A kako drugačen je v primerjavi z raznimi "zglede" med nami, ko izseljenska družina "na ljubo otrok" že nekaj let po prihodu slovenščino komaj še upošteva...

TUDI V JAVNOSTI morajo katoličani zastopati načela, ki jim jih narekuje krščanska vera: vsaj v bistvenih in važnih zadevah resničnega krščanstva bi morali nastopati enotno. Tako je izjavil kardinal König na kongresu gibanja avstrijskih katoliških mož. Med drugim je dejal: "Politiki se ne smemo odtegovati. Soodločati je bolje kot biti prizadet. Kristjani si ne prizadevamo za to, da bi imeli moč in oblast. Zavedamo se, da ni mogoče državnega prava in moralnih zapovedi istovetiti. Toda država nam ne more odvzeti odgovornosti. Mi nočemo moralizirati, a država nas tudi ne sme ovirati v našem poslanstvu." Poudaril je, da ne govori o kaki "katoliški stranki": katoličani so zastopani danes po vseh strankah in položaj bi marsikje drugače izgledal, če bi — tam kjer so — odločneje nastopali.

POTEMKINOVE VASI so znane iz zgodovine carske Rusije. Ime so dobile po guvernerju Potemkinu, ki je

Slovensko gradbeno podjetje

CLAUDIA HOMES

se priporoča melbournskim Slovincem za nove zgradbe, za povečave in razne prezidave hiš, kakor tudi za manjša popravila po domovih.

A. & G. PAVRIČ

51 Ross Street, East Doncaster, Vic. 3108

Telefon: 842 5838

ZMERNE CENE — DOBRO DELO!

dal leta 1787 ob obisku carice Katarine II. napraviti vasi iz kulis. Te so potem prenašali iz kraja v kraj, da je z njimi na daljavo carici goljufivo prikazal napredek svojega Krima.

Primere se je nedavno poslužil v parlamentu senator Lajovic, ko je govoril o socialističnih geslih, ki jih dan za dnem sliši v zbornici z druge strani: socialna vest, kakovost življenja, enake prilike za vse... "Vse govorjenje ni nič drugega kot fasada — nič drugega kot Potemkinova vas. Ljudi hočejo prepričati, da je nekaj za to Potemkinovo vasjo, a ko pridejo do nje, ne najdejo za njo ničesar..."

Med drugim je omenil tudi jugoslovanski primer: "...Zakaj je potrebno, da socialistični režim, ki oglašja enake prilike za vse, dovoli 600.000 do 700.000 moškim v najboljših letih iti na delo za kapitalistične izkoriščevalce? Zakaj ti moške ne ostanejo v socialističnem raju? Zakaj odhajajo v Zapadno Evropo, da so izkoriščani po kapitalistih? Na to ni odgovorov. To so dejstva..."

Za svoja nadaljna izvajanja je senator Lajovic žel napade nekaterih laburističnih senatorjev in celo vzklik "Fašisti!", kar je dvignilo v parlamentu burno debato, na koga je beseda letela.

Takih besednih bojev bo senator Lajovic v Canberri še dosti doživel. Nekomu, ki pozna dejstva, se zde otroško-smešni. Obenem pa žalostni ob mislih na svetovni položaj in slepoto tistih, ki nočejo videti resnice, pa bi jo morali poznati.

SLOVENSKO DRUŠTVO MELBOURNE

vabi na **LETNI PLES**

Broadmeadows Town Hall - dne 3. julija 1976 - pričetek ob 7.30

Tudi letos bomo eno slovenskih deklet izbrali za viktorijsko MISS SLOVENIA

Igrata dva orkestra: **DRAVA** in **PERRYS BOYS**.

Za informacije se obrnite na **Ivana Majcena**, telefon 306 1282.

Kotiček naših malih

NAŠA ZAPOVED

NAŠA ZEMLJA POSVEČENA,
S SRAGAMI, KRVJO POJENA —
ZIBEL SI RODU, KI RASE
SKOZI TRPKE, GRENKE ČASE.

NAM ZAPOVED JE EDINA:
MATI, BOG IN DOMOVINA!
ZANJO HOČEMO ŽIVETI,
ZANJO HOČEMO UMRETI!

JOZE DULAR

MATERINSKI DAN. — V nedeljo 9. maja smo v Geelongu praznovali materinski dan. Otroci Slovenske šole smo se pod vodstvom gospe Lidije Čušin za proslavo lepo pripravili. Najmlajše deklice so zapele, večje pa so recitirale. Benny in Alex sta zaigrala dve pesmi. Zborček je zapel slovensko narodno. Potem pa smo otroci mamicam zaigrali še igrico Sneguljčico. Nato so se našemu sporedu pridružili še očetje in so mamicam zapeli dve pesmi. Nazadnje so naši muzikanti zaigrali nekaj poskočnih.

Vsa proslava je bila zelo lepa in naše mamice so nam veselo ploskale. Vsi smo bili zadovoljni. Upam, da bomo naše mamice še kdaj tako razveselili. — **David Peršič, 8 let, North Geelong, Vic.**

Dragi David, lepo si opisal geelongško materinsko proslavo. Prav žal mi je, da slike o nastopu, ki sem jo prejel, nisem mogel objaviti. Je v barvah in premalo jasna, da bi mogla v tisk. Pa trugič bolje, kajne? Ti pa se še kaj oglasi v Kotičku! Lep pozdrav vsem otrokom geelongške Slovenske šole! — **Strček.**

MELBOURNSKI ROJAKI!

Ste že kdaj mislili,
da bi svojim otrokom nabavili
v pomoč pri šolskem pouku

THE WORLD BOOK AND CHILDCRAFT ENCYCLOPEDIA?

Pokličite rojakinjo **DANILO ŠTOLFA**
telefon 306 2664,

pa boste v domačem jeziku zvedeli
vse informacije ter po želji uredili nakup!

DRAGI OTROCI!

Danes gremo po vaš zglede v Adelaido. **MIRKO FLUHER** se je rodil pred 26-imi leti v Mariboru. Komaj nekaj let je imel in ni še začel šolo, ko sta z mamo odšla iz domovine. V Parizu v Franciji so ga v slovenskem verskem središču pripravili na prvo obhajilo in birmo; to je bilo edino, kar je prejel v materinem jeziku. Je pa tudi v francoski

ljudski šoli pokazal toliko nadarjenosti, da mami ni bilo žal truda in irdega deča za njegovo izobrazbo. Četudi je delala noč in dan. Bila so zanjo tri težka leta, da je sin skončal tudi pariški College du Nauteur. Nato je sam začel delati v tovarni letal, študiral pa v večerni šoli. A prišli so še slabši časi in Francija se je hotela znebiti tujcev. Mirko in mama sta se odločila za izselitev v Avstralijo, saj je bila pot kam drugam zaprta.

V juliju 1971 sta dospela v Adelaido, kjer je bil za oba novi in trdi začetek. Brez prijateljev in znancev, brez znanja jezika — res tujca med tujci. A obupala nista, ampak zaupala na božjo pomoč. Oba sta začela pridno delati, se učiti angleščine in uvajati v življenje nove dežele. Po težkem dnevnem delu se je Mirko zopet zagrizel v šolo: v štirih letih je z večernim študijem z lepim uspehom končal srednjo šolo in pokazal izvrstno znanje tudi pri maturi. (matriculation). Brez nadaljnega je bil sprejet na adelaidsko Flinders-univerzo, kjer se hoče posvetiti študiju jezikov. Čeprav z mamo vedno govori s slovensčini, mu angleščina in francoščina ne delata nobenih težav.

Mirkovih uspehov smo vsi veseli in mu tudi nadalje želimo obilo lepih uspehov. Njegov primer zgovorno dokazuje, kaj pomeni v življenju močna volja in tudi materino razumevanje. Le naj bi vsi starši vselej pripoznali vrednost študija, a brez podcenjevanja fizičnega dela — le tako bodo znali v svojih otrocih razvijati talente, ki jim jih je Bog dal. Tudi v Adelaidi imamo še več nadarjenih slovenskih fantov in deklet — Bog daj, da bi jim uspelo s pomočjo staršev svoje darove razviti. To je najboljša "dota", ki jo otrok lahko dobi.

Mirko, le pogum tudi v bodoče! Mami pa čestitke, da ima tako pridnega sina.

Mama: "Tonček, ti si se pa kopal!"

Tonček: "Ne, mama, ampak v reko sem padel!"

Mama: "Kako pa, da si nisi obleke zmočil?"

Tonček: "Kar sem si jo prej slekel — za vsak primer, če bi padel v reko . . ."

KRIŽEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

BRISBANE, QLD. — Lepo smo obhajali Gospodovo vstajenje v Marijini cerkvi v South Brisbane, kjer se navadno zbiramo k slovenski maši. Petje z veselo alelujo je odmevalo po cerkvi in v srcih. Kar dosti se nas je zbralo, da so še bolj navdušeno donele besede čitanja in molitve in je pridiga še bolj vžgala. Dolga vrsta obhajancev, zlasti mladih, nam je v vzpodbudo in tolažbo. Še vedno pa pogrešamo pri petju pokojno gospo Kristino Plutovo, dolga leta našo najživahnejšo pomočnico, ki zdaj že veselo prepeva alelujo z angelškimi zbori.

Pravi Emaus nam je na velikonočni ponedeljek privedilo tukajšnje slovensko društvo Planinka. Šli smo pod Mt. Cootto, kjer je radijska in televizijska postaja (pa smo ta dan menda obe z našim veselim petjem in smehom potišili). Dogodek na pikniku je bila sveta maša pod milim nebom. Petje sta vodili Kristinca s kitaro in Marija Andreis s pomočjo ženskih in moških glasov. Zaključili pa smo mašo s petimi litanijami Matere božje — že nekak uvod v šmarnični mesec.

Za jedajo in pijačo je bilo na pikniku dobro prekrbljeno. Hvaležni prirediteljem smo se vračali domov, ko je že legal mrak po dolini. — **Dr. I. M.**

CANBERRA, A.C.T. — Gotovo bo p. Valerijan v svoji "farni" kroniki omenil zadnjo canberrsko poroko. Faležev John — Janez mu pravimo po domače — je popeljal pred oltar kapele univerzitetnega katoliškega kolegija Janeza XXIII svojo avstralsko nevesto Suzano Roberts. Zvezal ju je Fr. Thomas Hagarty, O.P., ob veliki udeležbi Slovencev in Avstralcev. Po cerkveni slovesnosti se je slavlje nadaljevalo v Slovenskem domu — da je bilo lepo, mi menda ni treba posebej omenjati. Med gosti je bil tudi senator Miša Lajovic.

Zenin je fant of fare, kot pravimo po domače. Materin jezik mu ne dela težav. Pa tudi njegova izbranka Susan velja nam vsem kot ena naših deklet. Vedno je bila med nami, nastopala je pri slovenskih

prirreditvah in udeleževala se je celo slovenske šole. Naj Bog obema da svoj žegen tudi potem, ko bo medenih tednov konec in bosta zopet med nami!

Ne smem mimo **MATERINSKE PROSLAVE**, ki jo je prirredila šola na nedeljo 9. maja. Mali in veliki otroci so kar tekmovali, kdo se bo bolj postavil pred mamicami (pa tudi pred očeti in prijatelji). Stanko Ozimič ima z našim živ-žavom zares železno potrpljenje — zasluži našo zahvalo za ves trud, ki ga vlaga v slovensko šolo. Zavrteli pa smo se zopet ob zvokih **DRAVE**, ki smo si jo izposodili iz Melbournea. Kljub temu, da je bil naslednji dan delavnik, smo vsi vztrajali do konca. Pa bi se menda še vrteli, če bi mladi muzikantje ne utihnili.

Naj povem, da bo priljubljena **DRAVA** igrala tudi na našem tradicionalnem letnem plesu dne 19. junija. Rojaki iz bližnje in daljne okolice so dobrodošli! Nasvidenje! — **Joža Maček.**

BARRACK HEIGHTS, N.S.W. — Naj se zopet oglasim iz našega wollongongskega konca, kjer se zbiramo mesečno k slovenski maši. Tudi pojemo radi med službo božjo, le moških nam manjka. Kje so basi, da bo petje lepše in bolj domače? Saj pravijo: Trije slovinci — štirje glasovi!

Rada bi se zahvalila vsem, ki so obiskali moža Franca med njegovo boleznijo, tako v bolnišnici kot kasneje doma. Posebna zahvala p. Valerijanu, saj mu je zlasti njegov obisk prinesel veliko tolažbe. Kdor je bil kdaj bolan, zna ceniti obiske. Za moža je bil velik udarec, ko je med boleznijo zvedel, da mu je v domovini umrla ljubljena mama. Zalostna novica mu je poslabšala stanje in komaj smo ga umirili, da je šlo spet vse po zdravnikovi želji.

Zadnjič sem omenila križanko 6532 besed, ki jo je sestavil sin Stanko in poslal v London. Zal s svetovnim rekordom na tem polju ni uspel, ker ga je prehitel nekdo s križanko, v katero je vključil kar 9000 besed.

OTROCI! Zelo nevarni za igranje so kraji, kjer odlagajo razne odpadke in staro šaro. Če kje, potem je tu polno zarjavelih žeblicev, razbitega stekla in podobnih predmetov, ki pri nepazljivosti lahko zelo ranijo. Če teče kri, ni prijetno — če pride zastrupljenje, bosta mamica in atek v še večjih skrbeh.

Posebno pravilo naj bo tudi, da ne boste nikoli niti pokušili kake tekočine iz najdenih steklenic ali pločevinastih škatelj, pa naj bodo že odprte ali pa jih odprete šele vi. Ni važno kaj piše na steklenici — lahko je njena vsebina pokvarjena ali pa celo — strup. — Striček.

ANGEL GASPARIN

iz Spotswooda (Vic.)

— nenadoma, prerano preminuli —
naj počiva v Bogu!

Žalujoci:

Žena Silva in hčerka Danila.

Brat Danilo in žena iz Lavertona (Vic.).

Sestra Mira z družino iz Kanala na Primorskem.

Sestra Pepca in sin iz Ptuja.

Enako vsi ostali sorodniki in ožji prijatelji.

Seveda je Stanko malo razočaran, saj je v njegovi križanki trud prostega časa dolgih štirinajstih mesecev. A takšno je življenje: naučiti se moramo sprejeti vse z dobro voljo. Uspeh je tudi v vztrajnosti, ne le v dosegi rekorda, ali ne?

Odgovor iz Londona je Stanku svetoval, naj bi poslal svojo križanko na neki naslov v Los Angeles (California, USA), kjer bi jo morda objavili. Tako ima fant vsaj to upanje za svoj dolgomesečni trud.

Vsi bodite iskreno pozdravljeni! — **Žabkarjevi.**

Stanko, nič ne maraj, da te je nekdo prehitel! Uganka je pa le sad tvojega truda. In gotovo je v njej tudi obilica tvojega veselja in znanja. Če boš vedno v življenju tako vztrajen, boš tudi brez dosege rekordov še veliko pokazal. Lepe pozdrave! — Urednik.

9A LOWER PLAZA,
SOUTHERN CROSS HOTEL BUILDING,
MELBOURNE

Tel. 63 1650

in

242 HIGH STREET, KEW, VICTORIA

Tel. 862 1039

Za poroke, krste in razne druge družinske prilike
smo Vam na uslugo

v našem studiu, v cerkvi ali doma!

Slika za potni list — v dvajsetih minutah!

BRISBANE, Qld. — Prav zanimiva, vesela in pomembna novica v MISLIH je bila ona, da je ravno Slovenec postal kot prvi emigrant — avstralski senator. To je gotovo čast za nas vse. Zanimivo, da sem slučajno poslušal njegov prvi govor v senatu na radiu, četudi nisem vedel, kdo govori. Misli so se mi zdele zelo tehtne, praktične in koristne. Ko sem končno ujel ime, ki ga radijski napovedovalec pove od časa do časa, sem seveda še bolj prisluhnil in poslušal do konca. Naslednji senator-govornik ga je pohvalil in mimogrede omenil, da je slovnično lepše zgrajen kot od kakšnega starega Avtralea-parlamentarca. Naj rojak Lajovic tudi od nas iz Brisbane prejme čestitke. Tudi tu bomo sledili njegovemu delovanju in upam, da bodo tudi MISLI še kaj poročale o njem.

V nedeljo 2. maja smo imeli pri nas letni občni zbor PLANINKE. Lanska skupščina ni bila uspešna, ker ni bilo kandidatov za novi odbor. Zato pa je bila letošnja udeležba toliko boljša in tudi volje za delo ni manjkalo. Kandidiralo je sedem rojakov in volitve so pokazale sledeči rezultat: Mirko Cuderman predsednik, Franc Vodopivec tajnik, Franc Penko blagajnik; odborniki pa Stanko Zadravec, Franc Vegant, Alfred Milner in Martin Šilec. Torej smo le prišli do novega odbora, ki bo spet skrbel za društvene prireditve. Obljubljena nam je zabava na dan 19. junija v Railway Institute, Turbot Street, poleg SGIO. Pričetek bo ob 7:30 zvečer. Upajmo, da bo odbor dobro zagrabil in složno deloval ter našo PLANINKO uspešno vodil v 22. leto obstoja. — **Brisbančan.**

MELBOURNE, VIC. — Zadnjič sem omenil, da je naše nogometno moštvo zopet zaživelo — po enem letu oddiha smo zopet na zelenem polju. Danes je prvih pet tekem za nami in s tem zaključek prve polovice letošnje nogometne sezone. Smo zmagovalci vseh tekem razen ene in rezultati so sledeči: NORTH SPRINGVALE v/s MELBOURNE SLOVENE 3:1; MELBOURNE SLOVENE v/s JOLIMONT 12:1; MELBOURNE SLOVENE v/s OLD HAILEYBURY 3:1; NORTHCOTE v/s MELBOURNE SLOVENE 4:6; MELBOURNE SLOVENE v/s KENSINGTON ROVERS 5:2. Razlika v golih je torej 27:11 v korist

Telefon 627-3097

Zvečer 621-3394

Za avtokleparska dela se sydneyskim Slovencem
priporoča

**AUTO-CAMAY
SMASH REPAIRS**

vogal Piccadilly & Loftus Sts.
Riverstone, N.S.W., 2765

Prevzema privatna popravila in tudi
popravila preko zavarovalnice
Pokličite LUKA CAMOVIČA
in se pogovorite v domačem jeziku!

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebujete morda priznanega **TOLMAČA** za sodišče ali kako drugo **važno zadevo?**

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo **JANJO SLUGA!**

48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078

Telefon:
49-4748
41-6391

našemu moštvu in veselo znamenje, da smo kar dobro začeli. Smo na drugem mestu.

Naj se na tem mestu v imenu moštva iskreno zahvalim vsem, ki so nam kakor koli nudili pomoč in nas za začetek tudi finančno podprli.

Ponovna vabim melbournske prijatelje nogometa, da se udeležujejo naših tekem druge polovice letošnje tekmovalne sezone. Obenem pa se znova obračam na naše mlade nogometaše, ki jih ni ravno malo, da bi se nam pridružili. Moštvo lepo obeta, pa bi še lepše, če bi bilo zanj med mladimi prijatelji športa več navdušenja in sodelovanja.

S slovenskimi pozdravi! — **Božo Lončar.**

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK
Vam z veseljem nudi

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2165
N.S.W.

TELEFON: 72-1583

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

REŠITEV MAJSKE UGANKE

Tu je trinajst odgovarjajočih besed s štirimi črkami:
1. mati; 2. kite; 3. riba; 4. lepo; 5. kača; 6. paži; 7. mora; 8. rana; 9. šota; 10. žulj; 11. ubog; 12. urez; 13. enak.

Izbor prvih dveh in zadnjih dveh črk v besedah, vzetih izmenoma (začenši s prvima dvema), pove naročilo materinskega dne nam vsem: **Materi pokažimo našo ljubezen!**

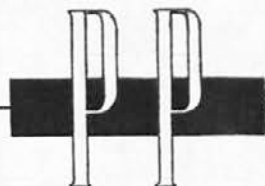
Uganko so poslali: Vinko Jager, Lidija Čušin, Branko Žabkar, Dorica in Ivan Slavec, Mirko Cuderman in Jože Grilj.

Žreb je določil nagrado **Lidiji Čušin.**

*

KDO BI VEDEL POVEDATI...

...kje je **JANEZ ČEMAŽAR**. Njegov zadnji naslov je bil: c/o **Boote, WHYALLA, S.A.** Po njem povprašujejo domači v domovini.

TISKARNA

POLYPRINT
PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE, 189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN, 1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG, 505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE, 3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON, 232 Cranbourne Road,	781 2115

NA USLUGO V ČASU ZALOVANJA

MELBOURNSKI SLOVENC!

V slučaju prometne nesreče se posvetujte z
LAWSON MOTOR BODY REPAIRS
za kvalitetna popravila Vašega avtomobila.

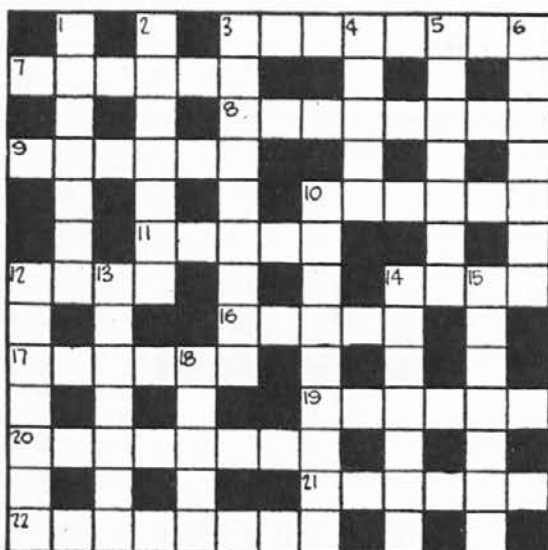
Delamo tudi za R.A.C.V in druge zavarovalnice.

Vprašajte za rojaka Darka Butinar ali Maria Deltoso!

15 Lawson Crescent, Thomastown, Vic. 3074 — Tel.: 460 4102

KRIŽANKA

(Ivanka Žabkar)

Vodoravno: 3. s prošnjo dobiti; 7. tleči ostanek; 8. za kazen najboljša šiba; 9. jutranja zarja; 10. eden strojev v družinsko rabo; 11. košara (množina); 12. afriška žival (množina); 14. evropska reka; 16. predor; 17. spreminja se v vodo; 19. popevka; 20. zjednost, trhllost živalskega izvora; 21. kraj v Beli krajini; 22. narejeno, gotovo.

Navpično: 1. otroška zabava; 2. plavacem ne-

Potrebujete **TAPETNIKA?**

RUDI BABICH

obnavlja in popravlja kuhinjske stole,
naslonjače in zofe ter vse ostalo,
kar morda v Vaši hiši kliče po tapetniku.

Iz starega novo po zmernih cenah!

Prepričajte se sami!

Nič Vas ne stane vprašati za ceno!

Telefon: 604 2038

217 Polding Street, Smithfield (Sydney), N.S.W.

varni vodni pojavi; 3. povedati besedo v vseh sklonih; 4. najvišja filmska trofeja; 5. življenjsko poškodovana oseba; 6. evropska država; 10. slovenski izraz za poezijo; 12. če ni desnični, je... 13. vodna napeljava; 14. tovarna olja; 15. po zdravilnih vrelih znan slovenski kraj; 18. pritisk množice.

Rešitve pošljite najkasneje do 25. junija. Morda bo žreb izbral tvoje ime.

IZ LJUBLJANSKEGA "PAVLIHA":

- Valentin Vodnik danes:
Slovec, tvoja zemlja je zdrava,
za pridne nje lega najprava,
krompir in čebulo na tujem kupuje
zdaj tvoja država . . .
- Direktor delavcu: "Ko sem rekel, da prihajajo tudi zate lepši dnevi, sem mislil na pomlad in ne na plačo!"
- Pomagali so mi, da sem se postavil na noge. Držali so me za ušesa.
- S prazno glavo je najlaže dajati prazne obljube.
- Pri samoupravljanju se mora delavec večkrat samobvladati.
- Ko se mu je zamajal stolček, so mu ga takoj zamenjali s foteljem.
- Slabo kolo poznaš po tem, kako cvili.
- Vsi vemo, kje nas srbi, a kaj, ko se tam ne upamo praskati!

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur
in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na
vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY
DESIGNED AND MADE
IN OUR OWN WORKROOM

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

1. Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
2. Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po nasvete v kakršni koli zadevi. Naše izkustvo, ki smo ga nabrali tekom več kot 20 let v Avstraliji, Vam bo prišlo prav.
3. Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

Zastopnik za N.S.W.
Mr. R. OLIP
65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland
Mr. J. PRIMOŽIČ
39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

Ste poravnali naročnino za MISLI???

TURISTIČNA AGENCIJA

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.
33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806
33-5995

- mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb
- pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

**BLACKTOWN
PENRITH**

6 Campbell St., Tel. 622-7336
498 High St., Tel. (047) 31-3588 A.H. 32-4806.

PODRUŽNICA:

SYDNEY 269 Elizabeth St., Tel. Tel. 26-5940

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.
182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevezemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA
J. M. THAME
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

TELEFON: SYDNEY 560-4766 in 560-4490

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

PUTNIK

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE

72 SMITH STREET, COLLINGWOOD, VIC., 3066
Telefon : 419-1584 in 419-2163

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Redni poleti v domovino štirikrat na teden!

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

PUTNIK — SLOVENIJA TRAVEL CENTRE
Ivan Gregorich

(že od leta 1952 v Avstraliji na uslugo vsem, ki žele potovati)

Po urah:

Paul Nikolich, Nada Nakova, 48 Pender Street, Thornbury, Vic. 3071 — Tel. 44 6733

Ivan Gregorich, 1044 Doncaster Road, East Doncaster, Vic. 3109 — Tel. 842 1755